

Viața Sfântului Columban din Luxeuil și Bobbio

Dintre nenumărații călugări irlandezi care au propovăduit credința creștină neamurilor păgâne din pământurile Europei, cel mai însemnat și mai cunoscut a fost de bună seamă Sfântul Columban, întemeietorul mănăstirilor din Luxeuil și Bobbio. Om năvalnic din fire (asemeni tuturor irlandezilor) și de o mare înfrânare, Sfântul Columban a lăsat Europei o moștenire deosebit de bogată, mai ales prin multele mănăstiri pe care el și ucenicii săi le-au întemeiat peste tot în apus. Din această pricină, viața sfântului, scrisă la puțin timp după moartea sa, de un călugăr pe nume Iona¹, s-a bucurat în vechime de mare cinste și prețuire. Noi ne vom strădui să arătăm, în cele ce urmează, luptele spre mântuire prin care Sfântul Columban a ajuns vrednic de Împărăția cerurilor și de dragostea tuturor.

Nașterea și anii de tinerețe ai sfântului

Columban s-a născut în partea de răsărit a Irlandei, în ținutul Leinster, în jurul anului 543 d. Hr. Aproape nimic nu se știe despre părinții lui. Totuși, călugărul Iona ne spune că mama sfântului, în timp ce-l purta în pântece, a avut un vis în care i s-a descoperit că va naște un mare ales al lui Dumnezeu. Astfel, fiind cufundată adânc în somn într-una din nopți, a văzut deodată soarele răsărind din pântecele ei, și strălucind cu lumină puternică peste întreaga lume.² Întrebând oameni sfinți despre aceasta, toți i-au spus că visul este un semn de la Dumnezeu că pruncul ce se va naște va fi un povățuitor spre mântuire atât pentru ea, cât și pentru mulți alții.

Din această pricină, după nașterea lui Columban mama sa a început să-i poarte mare grijă, într-atâta încât priveghea mereu asupra lui, și nu îndrăznea să-l încredințeze nici măcar rudelor apropiate. Iar sfântul creștea, cu darul lui Dumnezeu, în fapte bune și în înțelepciune. Încă de mic copil avea mare dragoste de învățătură, și cu trecerea timpului a ajuns să cunoască desăvârșit nu doar Sfintele Scripturi, ci și gramatica și celelalte științe. Însă vrăjmașul mântuirii, care nicicând nu doarme, nu putea să îndure sporirea binecuvântatului copil, și de aceea „a început să-și întoarcă armele ucigașe asupra lui, pentru a-l prinde în plasele sale pe acest tânăr pe care-l vedea înaintând așa de repede în har.”³ Iar săgeata vrăjmașului a venit prin ispitele trupești. Într-adevăr, pentru că sfântul era frumos la chip și înțelept la minte, și mereu vesel și deschis față de toți, multe dintre tinerele irlandeze s-au aprins de dragoste față de el și căutau să-l câștige de soț. Însă Columban pornise cu alte gânduri în viață, deoarece el încă de mic hotărâse să se închine în întregime numai lui Hristos și Bisericii Sale. Văzându-se așadar înconjurat de atâtea fecioare frumoase, sfântul a început să șovăie în alegerea sa, neștiind pe ce cale să o apuce. „Se temea,” ne spune călugărul Iona, „ca nu cumva, prins în capcană de poftele lumii, să fi cheltuit în zadar atâta muncă pentru gramatică, retorică, geometrie și Sfintele Scripturi.”

Fiind astfel sfâșiat în dorințele sale, Columban a început să se roage fierbinte lui Dumnezeu, cerându-I cu lacrimi să-l lumineze asupra căii pe care să o urmeze. Iar Stăpânul a toate nu a lăsat neascultată rugăciunea lui. Astfel, într-una din zile, în timp ce sfântul se frământa neliniștit asupra acestor lucruri, a ajuns la o pustnică cu viață sfântă care trăia în apropiere de satul lui, în adâncul pădurii. După ce au vorbit câțva timp, pustnica a început dintr-o dată să-l mustre pe tânăr cu cuvinte însuflete de Dumnezeu: „Eu, pe cât mi-a stat în putere, am pornit la luptă. Iată, doisprezece ani au trecut de când sunt departe de casă și am căutat acest loc de pribegie. Cu ajutorul lui Hristos, niciodată de atunci nu m-am mai ocupat cu îndeletniciri lumești; după ce am pus mâna pe plug, nu m-am mai întors înapoi. Și dacă nu m-ar fi împiedicat slăbiciunea firii mele femeiești, aș fi trecut marea și mi-aș fi ales drept casă un loc mai bun printre străini. Iar tu, arzând de focul tinereții, stai liniștit în pământul tău de naștere...; din slăbiciune ascultă, chiar împotriva voinței tale, de glasul trupului, și crezi că te poți însoți cu partea femeiască fără păcat. Dar adu-ți aminte de amăgirile Evei, căderea lui Adam; [adu-ți aminte] cum Samson a fost înșelat de Dalila; cum David a fost dus la fărâdelege de frumusețea Batșebeii; cum înțeleptul Solomon a fost prins în capcană de dragostea unei femei. Pleacă, tinere, pleacă! Fugi de stricăciunea în care, după cum știi, mulți au căzut! Leapădă calea care duce la porțile iadului!”⁴

Până în străfund au săgetat cuvintele femeii inima omului lui Dumnezeu. Parcă într-o clipită, tot vâlul și ceața care-i acoperiseră atâta vreme ochii au căzut, și sufletul sfântului s-a umplut de bucurie și pace. Primise

¹ Intrat în mănăstirea din Bobbio la trei ani după moartea Sfântului Columban, Iona și-a adunat mărturiile despre omul lui Dumnezeu chiar de la ucenicii și cunoscuții cuviosului.

² Acest vis este foarte asemănător cu cel avut de mama unui mare cuvios al vremurilor noastre, Părintele Arsenie Boca. În timp ce era însărcinată cu părintele Arsenie, mama lui a visat că are în pântece soarele și luna.

³ Life 7

⁴ Life 8

încredințare lăuntrică asupra voii lui Dumnezeu, și de aceea orice șovăială îi dispăruse din inimă. Astfel aprins de focul dumnezeiesc, Columban nu și-a mai amânat nici cu o zi plecarea. De cum a ajuns acasă, le-a spus prietenilor și rudelor sale hotărârea pe care o luase, și a început să se pregătească de drum. Mama sfântului, care-l iubea mai mult decât orice pe lume, a început să plângă și să se jeluască cu glas mare, rugându-l cu lacrimi în ochi să nu o părăsească. Însă altă dragoste ardea de acum în inima tânărului, dragostea cea nepotolită care îl rupe pe om de pământ și îl urcă la cer, și de aceea sfântul i-a răspuns neîndoit mamei sale: „Oare n-ai auzit că: „Cel ce iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine?”” Atunci femeia, văzând că nu poate să-și înduplece fiul prin lacrimi și rugăminți, s-a aruncat deznădăjduită la pământ în fața lui, pentru a-i împiedica plecarea. Însă Columban știa prea bine că nu mai poate rămâne nici o clipă în lumea aceasta deșartă și trecătoare. De aceea, deși inima îi era frântă de durere pentru suferința mamei sale, cu un salt hotărât a sărit peste femeia întinsă în fața ușii, rugând-o să nu se lase cu totul stăpânită de durere, căci „el trebuie să meargă oriunde îl va duce calea mântuirii.”⁵ Era pentru ultima dată când o vedea în viața aceasta.

Astfel plecat de la casa sa, sfântul și-a îndreptat pașii spre un mare învățat al acelor vremuri, Cuviosul Sinell, bărbat cu viață sfântă, vestit în toată Irlanda pentru cunoașterea desăvârșită a Sfintei Scripturi. Petrecând ca ucenic al acestui plăcut al lui Dumnezeu, Columban a sporit neîncetat în cunoașterea cuvântului lui Dumnezeu, încât a ajuns să știe pe de rost atât întreaga Psaltire⁶, cât și multe alte locuri din Sfânta Scriptură.

Intrarea în mănăstire

După ce a adunat de la Sfântul Sinell comorile învățaturii, omul lui Dumnezeu a hotărât să-și împlinească visul de a se închina lui Hristos în viață călugărească. Pentru aceasta a ales mănăstirea din Bangor, unde era stareț Sfântul Comgall, om desăvârșit în vârtute și puternic în cuvânt. Mănăstirea pe care acesta o întemeiasse la Bangor ajunsese încă din vremea lui cea mai mare mănăstire din Irlanda, în ea nevoindu-se nu mai puțin de 3000 de călugări. Dintre aceștia, mulți atinseseră măsura sfințeniei, și de aceea mănăstirea era o lumină nu doar pentru întreaga Irlandă, ci și pentru multe pământuri din apus. Sfântul Comgall așezase în ea o rânduială foarte aspră, care stăruia mai ales asupra ascultării desăvârșite de stareț. Într-adevăr, anume prin ascultare izbutise Comgall să adune atâția bărbați sfinți în jurul lui, și se spune că la moartea duhovnicului său, sfântul le-a spus ucenicilor: „Duhovnicul⁷ meu a murit, iar eu nu mai am cap; nici voi nu mai aveți cap, pentru că un om care și-a pierdut duhovnicul este ca un trup fără cap.” Sub povățuirea unui astfel de om sfânt, Columban a putut să înainteze cu pași repezi pe calea mântuirii. Aceasta cu atât mai mult cu cât omul lui Dumnezeu era râvnitor spre toată fapta cea bună, întrecându-i pe mulți dintre călugări în nevoițele și ascultarea sa. Călugărul Iona vorbește astfel despre viața sfântului la Bangor: „Aici Columban s-a dăruit în întregime postului și rugăciunii, purtării jugului celui ușor al lui Hristos, omorării poftelor trupului, luării asupra lui a crucii lui Hristos și urmării Lui.”⁸

După ce sfântul a sporit mai mulți ani sub povățuirea Sfântului Comgall, desăvârșindu-se în dragoste și în ascultare, a venit vremea ca lumina lui să fie pusă în sfeșnic și să strălucească în toată lumea, după cum văzuse și mama sa cu mult timp înainte în vis. Astfel, în inima lui Columban s-a aprins dorința de a-L propovădui pe Hristos popoarelor care zăceau încă în întunericul păgânătății. Și fiind stăpânit vreme îndelungată de acest dor, a hotărât să vorbească cu starețul său despre aceasta. Însă Comgall nicidecum nu vroia să se lipsească de așa un mare dar de la Dumnezeu, și de aceea a șovăit vreme îndelungată în a-i da sfântului binecuvântare de plecare. Văzând însă că ucenicul stăruie în hotărârea sa, Comgall și-a dat seama că Însuși Dumnezeu însuflețea inima fiului său spre propovăduire, și de aceea până la urmă s-a lăsat înduplecat și i-a îngăduit să plece. „Prin urmare starețul l-a chemat pe Sfântul Columban la el și, deși îndurerat, a pus înaintea binele celorlalți mai degrabă decât binele său, și i-a dăruit [sfântului] legătura păcii, puterea mângâierii și însoțitori cunoscuți pentru evlavie lor.”

Plecarea la propovăduire

Și astfel, înarmat cu binecuvântarea părintelui său, Columban a început să se pregătească de plecare. Cu multă înțelepciune și-a ales 12 însoțitori de o râvnă și un cuget cu el, între care strălucea mai ales Cuviosul Gall, viitorul apostol al Elveției. Apoi urcându-se într-o mică corabie și-a părăsit pentru totdeauna țara lui mult iubită, luând asupra sa jugul cel greu al pribegiei și al înstrăinării de bunăvoie pentru Hristos. Era anul 590 d. Hr., și

⁵ Life 8

⁶ Ca ucenic al Cuviosului Sinell, Columban a scris chiar o tâlcuire a Psaltirii Prorocului David, care însă nu s-a mai păstrat.

⁷ În limba irlandeză veche, cuvântul pentru duhovnic era „anamchara”, care însemna „prieten de suflet” (din limba latină: „anima” (=inimă) și „carus” (=prieten, drag)).

⁸ Life 9

Columban avea în jur de 45 de ani. După o călătorie de mai multe zile, călugării au ajuns cu bine pe coastele de apus ale Bretoniei, unde trăia un neam celt înrudit cu irlandezii⁹. Rămânând puțină vreme în acele locuri, au hotărât să treacă în pământurile Galiei, unde „în vremurile acelea, fie din pricina numeroșilor dușmani din afară, fie datorită nepăsării episcopilor, credința creștină aproape dispăruse. Doar crezul mai rămăsese. Însă harul mântuitor al pocăinței și năzuința de a dezrădăcina poftele trupului nu puteau fi găsite decât în puțini dintre oameni.”¹⁰ De aceea de cum au ajuns în Galia, călugării au început să propovăduiască peste tot cuvântul mântuirii, întorcând nenumărate suflete la credința în Hristos și la o adevărată viață creștinească. Columban strălucea tuturor prin darul învățaturii și al cuvântului, pe care-l avea din prisosință, și mai ales prin faptul că împlinea el însuși tot ce propovăduia. Cel mai mult însă îi uimea pe oameni viața cu totul netrupească pe care o duceau cei treisprezece călugări, și dragostea și pacea desăvârșită care sălășluia între ei. Prin aceasta, ei arătau, după cuvântul Mântuitorului, că sunt adevărații ucenici ai lui Hristos, și de aceea poporul îi cinstea ca pe niște îngeri în trup. Călugărul Iona vorbește în cuvinte minunate despre aceasta: „Așa de mare era smerenia lui și a ucenicilor lui, încât după cum copiii lumii acesteia caută cinste și putere, ei dimpotrivă, se întreceau unul cu altul în dobândirea smereniei. [...] Atâta credință și dragoste sălășluia în fiecare dintre ei, încât pentru ei exista o singură voință și o singură lepădare de sine. Simplitatea și cumpătarea, smerenia și blândețea, îi împodobeau pe toți deopotrivă. Păcatul trândăviei și al vrajbei fuseseră alungate. Mândria și semeția erau ispășite prin pedepse aspre. Batjocura și invidia fuseseră izgonite prin sânguință stăruitoare. Atât de mare era puterea răbdării, a dragostei și a blândeții lor, încât nimeni nu putea să se îndoiască că Dumnezeu milie locuia în mijlocul lor. Dacă vedeau că vreunul dintre ei se afla în greșală, se străduiau toți împreună, cu același drept, să-l oprească pe păcătos prin muștrările lor. Toate le aveau de obște. Dacă vreunul spunea despre ceva că este al său, era scos din părtașia cu ceilalți și pedepsit prin canoane. Nimeni nu îndrăznea să întoarcă răul cu rău, sau să scape vreun cuvânt aspru; așa că oamenii trebuie să fi crezut că o viață îngerească este trăită de oameni muritori.”

Din pricina aceasta, faima propovăduitorilor irlandezi s-a răspândit în scurtă vreme în toate pământurile france. Până la urmă, vestea despre ei a ajuns și la urechile domnitorului acelor locuri, regele Guntram al Burgundiei, care l-a chemat pe Columban la curte pentru a vedea dacă lucrurile pe care le auzise despre el erau adevărate. Ajuns acolo, cuviosul a început să-i vorbească regelui cu cuvinte pline de înțelepciune, încât acesta a rămas uimit de harul Duhului Sfânt ce sălășluia în el. De aceea dându-și seama ce comoară avea în fața ochilor, a început să-l roage stăruitor pe sfânt să rămână în pământurile lui. Îi făgăduia că îi va da orice îi va cere, numai să nu plece în vreă țară străină. Când a aflat că sfântul nu voia nimic din lumea aceasta, regele i-a spus: „Dacă vrei să iei crucea lui Hristos asupra ta și să urmezi Lui, atunci caută liniștea unei sihăstrie. Numai fii atent ca, pentru sporirea răsplății tale și pentru binele nostru duhovnicesc, să rămâi în regatul nostru și să nu pleci la popoarele vecine.”¹¹ Columban a primit cu bucurie cererea regelui, și și-a ales un loc retras și singuratic, aflat în inima munților Vosgi, în apropierea unui vechi castel roman cu numele Annegray.

Întemeierea mănăstirilor de la Annegray, Luxeuil și Fontaine

Primii ani în acest loc au fost pentru tânăra obște plini de greutate și necazuri. Ajunși la Annegray, călugării s-au așezat cum au putut între zidurile părăsite ale castelului, începând să ducă o viață de aspră nevoie. Ispitele nu au întârziat să apară. La puține zile după sosirea lor, unul dintre frați a fost lovit de o febră puternică, ajungând pe patul de moarte. Pentru că nu aveau nimic de mâncare, decât numai coji de copaci și rădăcini, călugării au hotărât să facă post și rugăciune pentru ca Dumnezeu să le trimită ajutor pentru fratele bolnav. Vreme de trei zile nu au mâncat și nu au băut nimic. Când deja ajunseseră la capătul puterilor, pe neașteptate la poarta castelului a apărut un om cu o căruță încărcată cu pâine și alte mâncăruri. A mărturisit că simțise în inima sa un îndemn puternic „de a ajuta din propria lui avere pe cei ce, de dragul lui Hristos, sufereau așa o mare sărăcie în pustie.”¹² Punând jos cele pe care le adusesese, țaranul l-a rugat cu lacrimi în ochi pe sfânt să se roage pentru soția lui, care se chinuia amarnic de friguri. Văzându-i zdrobirea inimii, Columban nu a putut să nu dea ascultare cererii binefăcătorului lor, și de aceea i-a chemat pe frați și împreună au făcut toți rugăciune pentru vindecarea femeii. Când bărbatul s-a întors acasă, și-a găsit soția deplin însănătoșită, și întrebând și-a dat seama că minunea se petrecuse în chiar ceasul când Columban se ruga în biserică împreună cu ucenicii săi.

⁹ Bretonia este o peninsulă în partea de apus a Franței de astăzi, care în acele vremuri era locuită, după cum arată și numele, de britanii care fugiseră din Marea Britanie datorită năvălirii englezilor păgâni.

¹⁰ Life 11

¹¹ Life 12

¹² Life 13

Călugării trăiau în pustie în lipsuri cumplite, supunându-se, după obiceiul irlandezilor, la mari nevoițe și înfrânări. Se întâmpla adesea ca vreme de mai multe zile la rând să nu aibă altceva de mâncare decât ce le dădea pustia. „Prin asprimea lor desăvârșită,” spune călugărul Iona, „toate poftele trupului au fost izgonite, încât prădătorul și hoțul tuturor vântuților a fost pus pe fugă.”¹³ Odată însă, când trecuseră deja nouă zile de când se hrăniseră numai cu coji și rădăcini, Dumnezeu a hotărât să le trimită o mângâiere, descoperind starețului unei mănăstiri din apropiere sărăcia lor. De îndată, starețul a chemat un ucenic de încredere și l-a trimis la pustnici cu mâncare din belșug. Ucenicul însă nu știa drumul spre Annegray, și de aceea când s-a făcut noapte s-a pierdut prin pădurea deasă și neumblată. Neștiind ce să facă, s-a gândit să se lase în voia cailor, căci Dumnezeu, Care îl povățuise pe stareț să trimită mâncare călugărilor, va descoperi și cailor calea spre locul lor de nevoie. Și într-adevăr, în scurtă vreme călugărul a ajuns la porțile sihăstriei. Când Columban a văzut darurile primite, a căzut cu lacrimi înaintea lui Dumnezeu, mulțumindu-I pentru dragostea și purtarea Lui de grijă cea nemăsurată.

În scurtă vreme vestea despre minunile sfântului s-a răspândit peste tot în acele ținuturi, astfel că tot mai mulți oameni veneau la Annegray, fie pentru a primi sfat și povață de mântuire, fie pentru a dobândi ușurare de neputințele și grijile ce-i apăsau. Ca un părinte iubitor, Columban îi primea și-i mângâia pe toți, deși dorul cel mare al inimii sale era viața în singurătate. De aceea, văzându-se înconjurat de atâta lume, a hotărât să-și caute un loc retras în apropiere de mănăstire, unde să se poată nevoi și ruga în liniște. Odată, în timp ce cutreiera pădurile în căutarea unui astfel de loc, se întreba dacă ar fi mai de dorit, „să sufere ocări din partea oamenilor, sau să fie lăsat pradă furiei fiarelor sălbatice. În timp ce se gândea la aceasta, însemnându-și mereu fruntea cu semnul crucii și rugându-se, a hotărât că este mai bine să sufere cruzimea fiarelor sălbatice, fără vreun păcat din partea lor, decât nebunia oamenilor, care astfel și-ar pierde sufletul.”¹⁴ S-a arătat însă că gândul nu fusese unul întâmplător, căci la scurtă vreme o haită de lupi l-a înconjurat pe cuvios. Acesta a rămas nemișcat în mijlocul lor, cerând ajutor și izbăvire de la Dumnezeu. Lupii au început să se apropie încet de el, însă Columban stătea fără frică și se ruga. Fiarele chiar au apucat cu dinții hainele lui, dar văzând că sfântul nu dă nici un semn de slăbiciune, i-au dat drumul și au plecat „Și astfel îndepărtând, prin tăria lui, ispita, a scăpat de nenorocire. Însă nu știa sigur dacă fusese o înșelăciune a diavolului sau dacă lucrul acela se întâmplase de adevărat.”

Până la urmă, sfântul a găsit o peșteră aflată într-o stâncă prăpăstioasă, într-un loc aproape cu neputință de ajuns, foarte potrivit pentru dorințele sale. Când însă a intrat înăuntru pentru a o cerceta, a dat peste un urs uriaș, care își făcuse sălașul acolo. Netulburat, Columban i-a poruncit fiarei să plece, iar aceasta l-a ascultat supusă, căci omul lui Dumnezeu dobândise, prin viața lui sfântă, putere de stăpân asupra animalelor. După ce s-a așezat în acest chip minunat în peșteră, Columban și-a început viața de aspră nevoie, petrecând în post și rugăciune neîncetată, rupt cu desăvârșire de grijile și tulburările lumesti. „Era atât de slăbit de post, încât de-abia mai părea în viață. Nici nu mânca altceva decât puține dintre ierburile pământului sau dintre micile mere care cresc în acea pustietate [...]. Băutura lui era apa. Și cum era întotdeauna ocupat cu alte griji, nici pe aceasta nu o avea tot timpul.”¹⁵ Un băiat pe nume Domoalis mergea din când în când la peșteră pentru a-i spune sfântului problemele mănăstirii, iar apoi se întorcea la frații cu sfaturile și poruncile lui. Odată, când băiatul rămăsese mai multe zile în peșteră împreună cu omul lui Dumnezeu, a început să se plângă că îi era greu să tot coboare după apă pe primejdioasele cărări ale muntelui. Văzându-l mâhnit, Columban i-a spus să sape o mică groapă în stâncă, și în timp ce Domoalis făcea aceasta, a început să se roage fierbinte. În scurtă vreme din groapă a țâșnit un izvor cu apă rece și bună de băut, care se păstrează până astăzi.

Cu timpul, tot mai mulți frați au început să se strângă sub ascultarea lui Columban, văzând că omul lui Dumnezeu era un povățuitor nemincinos pe calea mântuirii. Când călugării nou-veniți nu au mai încăput la Annegray, sfântul a fost nevoit să caute un loc potrivit pentru a zidi o altă mănăstire. L-a găsit la mică depărtare de Annegray, pe locul unei vechi așezări romane numite Luxeuil. Acolo a întemeiat în anul 595 d. Hr. o nouă mănăstire, care avea să o depășească în scurtă vreme pe cea din Annegray și să ajungă cea mai mare mănăstire din Galia. Într-adevăr, auzind despre ea, nenumărați tineri au alergat la Columban, arzând de dorința de a se închina lui Hristos în viață călugărească. Din această pricină, în curând nici măcar mănăstirea din Luxeuil nu a mai fost îndeajuns de încăpătoare pentru ucenicii omului lui Dumnezeu, și sfântul a hotărât să mai zidească o mănăstire în locul numit Fontaines. Iată ce ne spune despre aceasta călugărul Iona: „După ce a așezat cetele de călugări în aceste locuri, el stătea pe rând la fiecare din cele două mănăstiri, și plin de Duhul Sfânt a așezat

---

¹³ Life 14

¹⁴ Life 15

¹⁵ Life 16

rânduiala pe care trebuiau să o urmeze călugării. Din această rânduială, cititorul și ascultătorul înțelept poate afla măsura și felul învățurii sfântului.”¹⁶

Rânduiala Sfântului Columban

Într-adevăr, această rânduială pe care cuviosul a așezat-o în mănăstirile sale dă din plin măsura înțelepciunii și sfințeniei omului lui Dumnezeu. În scrierea ei, Columban s-a folosit mai ales de învățăturile Sfântului Ioan Casian și ale celorlalți părinți ai răsăritului, și de aceea în ea se poate lesne simți duhul călugăriei adevărate. Pe lângă aceasta, rânduiala sfântului, urmând tuturor rânduielilor irlandeze și mai ales celei de la Bangor, era deosebit de aspră. Pentru cea mai mică abatere erau prevăzute pedepse și canoane grele, începând de la cititul de psalmi, și ajungând până la post cu pâine și apă (pe o zi sau mai multe), sau chiar la lovături de bici și bătaie. Ne vom opri mai pe larg asupra acestei rânduiei, deoarece socotim că sfaturile și învățăturile cuprinse în ea sunt de mare folos sufletesc până în zilele noastre, ele strălucind mai ales prin dreaptă socoteală și înțelepciune. Vom arăta, rând pe rând, care erau învățăturile omului lui Dumnezeu despre viața călugărească.

Întâi de toate, temelia vieții de mănăstire era ascultarea desăvârșită față de stareț. Celor care nu ascultau li se dădeau pedepse aspre, ajungând chiar până la scoaterea din mănăstire. La întrebarea: „Dar până unde trebuie să meargă ascultarea?”, Columban răspunde: „Până la moarte, desigur, de vreme ce Hristos L-a ascultat pe Tatăl până la moarte pentru noi.”¹⁷ Însă ascultarea nu trebuie făcută cârtind sau cu nemulțumire, căci atunci ea nu este primită înaintea lui Dumnezeu. „De aceea nimic nu trebuie refuzat în ascultarea lor de către adevărații ucenici ai lui Hristos, oricât de greu și de anevoios ar fi, ci trebuie împlinit cu râvnă, cu bucurie, căci dacă ascultarea nu este de acest fel, ea nu este plăcută Domnului.”

Însă ascultarea nu înseamnă doar împlinirea poruncilor starețului, ci mai ales supunerea tuturor gândurilor, cuvintelor și faptelor la judecata unui părinte duhovnicesc. Din aceasta ia naștere marea vârtute călugărească a tăierii vocii. În sfaturile sale, Columban urmează întru totul învățăturile Sfinților Părinți. „Partea de căpătâi a rânduiei călugărești,” spune el, „este omorârea vocii, de vreme ce cu adevărat ni se poruncește în Scriptură: ‚Nu fă nimic fără sfat.‘ Deci, dacă nimic nu trebuie făcut fără sfat, înseamnă că pentru toate trebuie cerut sfat. [...] Și chiar dacă această nevoiță pare grea celor nesimțitori, anume ca un om să atârne întotdeauna de buzele altuia, totuși pentru cei ce sunt statorniciți în frica lui Dumnezeu, acest lucru va fi socotit plăcut și sigur, dacă este păzit în întregime și nu în parte, căci nimic nu este mai plăcut decât siguranța conștiinței și nimic nu e mai sigur decât iertarea sufletului, pe care nimeni nu și-o poate dobândi prin străduința lui, de vreme ce ea aparține de drept judecății altora.”¹⁸ Prin ascultare, arată sfântul, omul capătă liniște desăvârșită sufletului și încredințarea mântuirii, deoarece cel ce se supune judecății mai-marilor nu poartă răspunderea faptelor sale, fiind astfel scutit de judecată. „Deci oricine a întrebat întotdeauna, dacă păzește ce i s-a spus, nu va greși niciodată, căci dacă răspunsul celuilalt este greșit, nu va fi nici o greșeală în credința celui care crede și în truda celui care ascultă, nici nu va fi lipsit de răsplata de a fi întrebat.” În schimb, cel care „a judecat ceva de capul lui, când ar fi trebuit să întrebe, acela este găsit greșit în chiar faptul că a cutezat să judece când ar fi trebuit să fie judecat; chiar dacă acel lucru se va dovedi a fi fost drept, lui i se va socoti ca greșit, de vreme ce s-a îndepărtat în aceasta de calea cea dreaptă; căci omul a cărui datorie este doar de a asculta, acela nu îndrăznește să judece ceva de capul lui.” Cu adevărat, mare este această vârtute a ascultării, și dulci sunt roadele ei, însă cu neputință de înțeles pentru cei ce cugetă lumește. Aceasta, pentru că în ascultare se ascunde tainic smerenia cea dătătoare de mântuire, prin care în inima omului coboară pacea și liniștea Duhului Sfânt. Căci pentru cel ce a dobândit smerenia, pentru acela „chiar și lucrurile amare sunt dulci, și lucrurile socotite înainte grele și anevoioase, se simt simple și ușoare, și chiar tăierea vocii, care este de neîndurat pentru cei mândri și împietriți la inimă, se face mângâiere pentru cei ce găesc plăcere doar în ceea ce este smerit și blând.” Tocmai de aceea, rânduiala sfântului stăruie îndelung asupra cât mai deseia mărturisiri a tuturor gândurilor și cugetelor, fără de care nu poate fi sporire în viața duhovnicească. „A fost hotărât de către Sfinții Părinți, dragii mei frați, să facem mărturisirea tuturor slăbiciunilor noastre, nu doar a celor de moarte, ci și a celor mici, înainte de masă sau înainte de a merge la culcare sau oricând este nevoie, de vreme ce mărturisirea și pocăința slobozesc din moarte.”

Pe această temelie a ascultării și a tăierii vocii sunt zidite apoi toate celelalte vârtuți ale vieții călugărești. De aceea, după ce a arătat învățătura Părinților despre ascultare, Sfântul Columban vorbește cu mare dar despre fiecare vârtute în parte. Despre feciorie, cel de-al doilea stâlp al vieții călugărești, cuviosul spune: „Cu adevărat,

¹⁶ Life 17

¹⁷ Of obedience

¹⁸ Of mortification

fecioria unui călugăr se judecă după gândurile lui [...]. Căci ce folos are dacă este fecior în trup, dar nu este fecior la minte? Căci Dumnezeu, fiind Duh, sălășluiește în duhul și în mintea pe care le-a văzut nepângărite, în care nu este nici un gând desfrânat, nici o pată a unui duh necurat, nici o urmă de păcat.”¹⁹ Tot la fel vorbește sfântul și despre cea de a treia făgăduință călugărească, sărăcia, arătând că un călugăr adevărat nu trebuie doar să nu aibă nimic din cele pământești, dar nici măcar să nu le dorească pe acestea, încredințat fiind că răsplata și comoara lui se află în cer. „De aceea,” spune el, „goliciunea și disprețuirea bogățiilor sunt prima desăvârșire a călugărilor, însă cea de a doua este curățarea de patimi, și cea de a treia este deplina și veșnica dragoste de Dumnezeu și neîncetata iubire a lucrurilor dumnezeiești, care urmează uitării lucrurilor pământești.”²⁰

Cum am spus la început, rânduiala Sfântului Columban era una deosebit de aspră, atât în ceea ce privește înfrânarea trupească, cât și în ceea ce privește pedepsele pentru greșeli. Călugării trebuiau să tacă în mănăstire, nevorbind decât când era neapărată nevoie și ferindu-se mai ales de clevetire, minciună, râs și altele asemenea. În ceea ce privește mâncarea, sfântul dă dovadă de multă dreptă socoteală, sfaturile lui fiind de folos până azi. Deși așează în mănăstire o măsură de post aspră (călugării mâncau doar hrană vegetală uscată, întotdeauna seara și niciodată pe săturate), omul lui Dumnezeu continuă spunând: „Folosul vieții (prin mâncare) trebuie să fie cumpătat, tot la fel cum munca trebuie să fie cumpătată, căci aceasta este adevărata dreptă socoteală, ca puțința urcușului duhovnicesc să poată fi păstrată printr-o înfrânare care pedepsește trupul. Căci dacă înfrânarea depășește măsura, atunci ea este o patimă și nu o vârtute; căci vârtutea susține și păstrează lucrurile bune. De aceea trebuie să postim zilnic, tot la fel cum trebuie să ne hrănim zilnic, și în vreme ce trebuie să mâncăm zilnic, trebuie să mulțumim trupul în chip sărăcios și cumpătat; căci trebuie să mâncăm zilnic, anume pentru că trebuie să înaintăm zilnic, să ne rugăm zilnic, să muncim zilnic, să citim zilnic.”²¹ Se poate lesne vedea în rândurile de mai sus înțelepciunea Părinților pustiei, pe care Columban îi urma întru totul în duh și în trăire.

Și în privința pravilei de rugăciune rânduiala Sfântului Columban se dovedește a fi destul de grea. În ceea ce privește rugăciunea de obște în biserică, în mănăstirile omului lui Dumnezeu se slujeau, pe lângă Liturghie, și Utrenia, Ceasurile și Vecernia. La slujbe se foloseau mai ales citiri din Psaltirea Proorocului David, însă numărul psalmilor se schimba după anotimp. Astfel, de pildă, la utrenia din duminici, care se slujea noaptea, se citeau iarna (când nopțile sunt mai lungi) 75 de psalmi, primăvara și toamna 36, iar vara 24. Tot la fel se făcea și la celelalte slujbe, însă cu mai puțini psalmi. Mai mult, sfântul a rânduit în mănăstirile sale așa-numita slujbă neadormită²², adică rugăciunile și slujbele se săvârșeau zi și noapte, fără oprire. Apoi, pe lângă rugăciunea de obște, sfântul vorbește și despre pravila de chilie a călugărului, arătând marea însemnătate a rugăciunii de toată vremea. Asemenea Părinților răsăritului, Columban stăruie asupra trezviei sufletului, învățând că adevăratul călugăr are întotdeauna mintea la Dumnezeu, fie că se roagă, fie că lucrează, fie că citește, fie că orice altceva face. El chiar vorbește despre rugăciunea neîncetată din inimă, care este de fapt treapta cea mai înaltă a vieții launtrice a călugărului, spre care trebuie să tindă orice rugăciune adevărată. „Și astfel, deși timpul statului în picioare (adică a privegherii) sau a cântatului poate să fie diferit, totuși rugăciunea din inimă și din minte care, cu ajutorul lui Dumnezeu, este neîncetată, e de o singură desăvârșire.”²³

În sfârșit, Columban mai vorbește despre încă o virtute, pe care, asemenea Sfântului Antonie, o socotea a fi cea mai de preț a vieții călugărești, și o încununare a tuturor celorlalte. Este vorba despre dreapta socoteală, fără de care călugărul poate să se nevoiască și să lupte în zadar. „Cât de trebuincioasă este dreapta socoteală pentru călugări este arătat de greșeala multora, și dovedit de căderea unora, care începând fără dreaptă socoteală și petrecându-și timpul fără o cunoștință cumpătată, nu au fost în stare să sfârșească o viață vrednică de laudă; căci la fel cum greșeala îi stăpânește pe cei ce umblă fără cărare, la fel și pentru cei ce trăiesc fără dreaptă socoteală, necumpătarea este aproape, iar aceasta este întotdeauna opusul virtuții, care se găsește la mijloc între cele două extreme.”²⁴ Sfântul Columban arată că prin dreapta socoteală, sau discernământ, nevoitorul poate să deosebească binele de rău, urmând celui dintâi și fugind de cel din urmă. Fără ea, călugărul poate cădea fie în dreapta, prin nevoințe peste măsură, fie în stânga, lenevind-se în lupta împotriva patimilor. „Și această măsură a dreptei socoteli, cântărind toate faptele noastre pe cântarul dreptății, în nici un chip nu ne lasă să ne abatem de la ceea ce este drept, sau să cădem în vreo greșală, dacă urmăm întotdeauna ei ca unei călăuze. Căci în vreme ce întotdeauna trebuie să ne ferim (de la orice parte), după spusa: ‚să nu vă abateți nici la dreapta nici la stânga,‘ trebuie în același timp să înaintăm mereu prin dreapta socoteală, adică prin lumina lui Dumnezeu, zicând și

¹⁹ Of chastity

²⁰ On poverty and overcoming greed

²¹ On food and drink

²² În limba latină, „laus perennis”, adică „laudă neîncetată.”

²³ On the choir office

²⁴ On discretion

cântând foarte adesea stihul biruitor al Psalmistului „Dumnezeu meu, luminează-mi întunericul, căci în Tine mă voi izbăvi de ispită.” De aceea, sfântul arată că adevăratul călugăr trebuie să se roage cu stăruință lui Dumnezeu pentru a primi darul dreptei socoteli, prin care poate fi ferit de orice cădere: „De aceea trebuie să ne rugăm neîncetat lui Dumnezeu să ne dăruiască lumina adevăratei drepte socoteli care să ne lumineze calea, înconjurată din toate părțile de întunericul cel mai adânc al lumii, astfel ca adevărații Lui închinători să poată trece acest întuneric fără greșală față de El.”

După ce așează astfel aceste adevărate comori de înțelepciune ale vieții călugărești, omul lui Dumnezeu își încheie rânduiala arătând pe scurt și cuprinzător trăsăturile adevăratului călugăr. Dăm în întregime aceste ultime sfaturi, pentru marea lor frumusețe. „Călugărul să trăiască într-o obște sub ascultarea unui părinte și în tovărășie cu mai mulți; ca de la unul să învețe umilința, și de la altul răbdarea. Căci unul poate să-l învețe tăcerea, iar altul smerenia. Să nu facă ceea ce vrea, să mănânce ceea ce i se dă, să păstreze atât cât a primit, să ducă la bun sfârșit lucrul său, să se supună celui de care nu-i place. Să vină ostenit la patul său și să doarmă umblând, și să fie silit să se trezească înainte ca somnul să i se fi sfârșit. Să păstreze tăcerea când suferă răul, să se teamă de mai-marele obștii ca de un domn, să-l iubească ca pe un părinte, să creadă că tot ce poruncește acela este sănătos pentru el, și să nu judece părerea bătrânului, de vreme ce are datoria de a asculta și de a împlini ceea ce i se cere, după cum spune Moise „Ascultă, Israele” și celelalte.”²⁵

Viața la Luxeuil

Urmând minunatei rânduieli așezate de părintele lor, ucenicii sfântului simțeau că trăiesc încă de pe acest pământ în mijlocul raiului. Într-adevăr, prin înțelepciunea omului lui Dumnezeu, toate ispitele erau biruite, și între călugări domnea o pace și o dragoste desăvârșită. Sfântul însuși, deși era căutat de mulțimi nenumărate de oameni, ducea viață de post și rugăciune în adâncul pustiei. Se păstrează mai multe istorisiri despre faptele sale minunate din această vreme, care arată atât darul lui Dumnezeu ce sălășluia în el, cât și puterea cea mare pe care o are ascultarea de stareț. Astfel, odată Columban se afla în pustie împreună cu prietenul și ucenicul său, Sfântul Gall. Petrecuseră mai bine de 50 de zile în înfrânare, și cuviosul l-a rugat pe Gall să meargă să aducă niște pește de la un râu aflat în apropiere. Ucenicul s-a dus însă în alt loc în care știa că se găsește mai mult pește, fără a-i spune nimic sfântului. Ajungând acolo și coborând mreaja în apă, a văzut uimit cum peștii se loveau de mreajă ca de un zid, și nu se prindeau în ea. După ce s-a trudit zadarnic întreaga zi, Gall s-a întors descumpănit la Columban, spunându-i că nu izbutise să prindă nimic. Muștrându-l pentru neascultarea lui, sfântul i-a spus să meargă la râul la care-i spusese de la bun început. De data aceasta Gall a ascultat fără împotrivire și în scurtă vreme s-a întors înapoi cu mreaja plină de pești.

Altădată, în timp ce sfântul se nevoia în peștera sa, i s-a descoperit că o boală lovise mănăstirea din Luxeuil, încât aproape nici un frate nu mai rămăsese sănătos. Luminat de Dumnezeu, Columban a găsit un chip cu totul minunat de a-i tămădui pe călugări, încercându-le totodată și ascultarea. Astfel, venind la mănăstire și găsimdu-i pe bolnavi, s-a prefăcut supărat și le-a poruncit să meargă să adune secerișul de pe unul din câmpurile aflate în apropierea mănăstirii. „Atunci, cei ale căror conștiințe erau aprinse de focul ascultării au ascultat și, mergând la locul de secerat, au încercat, plini de credință, să secere grâul de pe pământ. Părintele, văzând că erau plini de credință și de harul ascultării, le-a spus: „Opriti-vă și odihniți mădularele voastre slăbite de boală.””²⁶ Când aceștia s-au oprit din lucru, au văzut cu mirare și bucurie că toată boala și durerea dispăruse din trupurile lor. Cei neascultători, însă, au avut de plătit greu pentru fapta lor, căci boala i-a mai chinat încă un an de zile.

Altădată o furtună cumplită a lovit acel ținut în vremea secerișului. Ploaia și vântul nu se opriseră de mai multe zile și grâul putrezea pe câmp. Sfântul se afla la mănăstirea din Fontaines, unde o țarină adusese roadă foarte bogată. Neștiind ce să facă, cuviosul a început să se roage, și după câteva zile le-a poruncit fraților să-și ia secerile și să meargă pe câmp. Deși nu înțelegeau ce avea de gând sfântul, ucenicii au făcut ascultare. Cerul era întunecat de nori grei, ploaia cu găleata și vântul spulbera totul în cale. Ajunși la locul cu pricina, Columban a luat patru dintre cei mai evlavioși ucenici ai săi și, sub privirile uimite ale fraților, i-a așezat pe fiecare în câte un colț al țarinii, îndemnându-i să privegheze în rugăciune. Apoi, împreună cu ceilalți călugări, s-a apucat de secerat. Atunci, minune! Furtuna s-a potolit de îndată și soarele a apărut din spatele norilor, iar frații au putut să adune grâul liniștiți, slăvind pe Dumnezeu pentru că-i învrednicise să aibă așa un părinte sfânt.

²⁵ Of the monk's perfection. Rânduiala Sfântului Columban a fost aprobată de Sinodul de la Macon din anul 627, însă cu timpul, din pricina asprimii ei, a fost înlocuită cu cea a Sfântului Benedict. Pe lângă această rânduială, Columban a mai scris și un așa-numit „Penitențial”, adică o listă de canoane pentru credincioșii mireni, arătând cum trebuie pedepsit fiecare păcat și fărădelege în parte.

²⁶ Life 20

Tot în legătură cu puterea ascultării, mai pomenim o întâmplare minunată din viața omului lui Dumnezeu. Odată, în timpul mesei, chelarul mănăstirii s-a dus în pivniță pentru a aduce niște bere pentru frați. După ce a destupat butoiul și a așezat cana sub el, a auzit pe unul din frați strigând că îl cheamă părintele. „El, arzând de focul ascultării, a uitat să pună la loc dopul și ducându-l în mână, s-a grăbit la binecuvântatul bărbat [la Sfântul Columban].”²⁷ După ce a făcut ceea ce-i poruncise starețul, ucenicul s-a întors repede înapoi, crezând că tot butoiul se golise. Când a ajuns însă în pivniță, a putut să vadă cum îi răsplătește Dumnezeu pe cei cu adevărat ascultători, căci deși cana era plină ochi cu bere, nici un strop din butoi nu căzuse pe pământ.

În timpul șederii sale la Luxeuil, sfântul a strălucit din plin cu darul facerii de minuni și al tămăduirii bolilor. De pildă, odată când un frate și-a tăiat cu secera un deget în timp ce lucra, omul lui Dumnezeu i l-a pus la loc și, lipindu-l cu scuipat, l-a vindecat de îndată. Altădată, în același fel, când unui preot de mir i s-a înfipt o așchie mare în cap, cuviosul l-a vindecat tot cu scuipat. Mai târziu, acest preot a fost martorul unei alte minuni a cuviosului. Astfel, trecând odată împreună cu Columban pe lângă un hambar de grâu care era aproape gol, preotul a început să-l mustre pe sfânt pentru că nu se ocupase să strângă mai multă mâncare pentru ucenicii săi. Cuviosul i-a răspuns: „Dacă oamenii slujesc cu adevărat Făcătorului lor, nu vor simți niciodată vreo nevoie, căci după cum spune vocea Psalmistului: „Nu am văzut pe cel drept părăsit și nici seminția lui cerșind pâine.”²⁸ Și într-adevăr, când a doua zi dimineața preotul a trecut pe lângă acel hambar, l-a găsit plin de grâu.

În vremea aceea, mai-mare al aceluși ținut era un om foarte credincios, pe nume Waldelen, care însă nu putea avea copii. Din această pricină s-a dus mâhnit cu soția sa la omul lui Dumnezeu, cerându-i să facă rugăciune pentru ei, spunând că au multă avere și nu au cui s-o lase. Sfântul le-a răspuns: „Dacă făgăduiți să închinați Domnului darul Lui și să-mi dați mie copilul ca să-l cresc încă de la cristelniță, o să chem mila Domnului peste voi ca să aveți nu doar pe cel pe care-l veți închina Domnului, ci oricâți veți mai vrea.”²⁹ Părinții au primit bucuroși, și de cum s-au întors acasă femeia a rămas însărcinată. După ce a născut pruncul, căruia i-a pus numele Donat, mama sa l-a dus și l-a lăsat la mănăstire. Cu timpul, copilul a ajuns ucenic credincios al lui Columban, iar după moartea sfântului a fost ales episcop de Besançon și a întemeiat o mănăstire în care a așezat rânduiala omului lui Dumnezeu. După Donat, cei doi soți au mai avut alți trei copii, un băiat și două fete, toți credincioși și sănătoși. Cel de al doilea fiu a fost urmaș tatălui său, întemeind și el o mănăstire, iar mama celor trei, pe nume Flavia, a întemeiat la moartea soțului ei o mănăstire de maici, rămânând în ea până la moarte.

Cum am văzut și mai înainte, omul lui Dumnezeu primise putere de stăpân asupra animalelor. Lucrul acesta poate fi văzut din multe alte întâmplări din viața sa. De pildă, aflându-se odată în mănăstirea din Luxeuil, și-a lăsat mânușile pe o piatră și a intrat să mănânce. Între timp, un corb a venit și a furat una din mânuși. Când ucenicii au văzut că aceasta lipsea, au început să întrebe în dreapta și-n stânga cine a luat-o. Cuviosul însă le-a spus: „Nu este nimeni care să fi cutezat să se atingă de ceva fără binecuvântare, decât numai acea pasăre pe care Noe a trimis-o și care nu s-a mai întors înapoi la arcă.’ Și a adăugat că corbul nu va putea să-și hrănească puii dacă nu va aduce de îndată înapoi lucrul furat.”³⁰ Într-adevăr, în scurtă vreme corbul a venit cu mânușa în cioc și a lăsat-o în mijlocul mănăstirii. Nu și-a luat însă zborul, ci a așteptat răbdător să-și primească pedeapsa, până ce sfântul i-a îngăduit să plece. Altădată, când sfântul umbla prin pădure rugându-se, a văzut un cerb mort și un urs stând lângă el și pregătindu-se să-l mănânce. Columban însă i-a poruncit ursului să nu strice pielea, deoarece avea nevoie de ea pentru papuci. „Atunci fiara, uitându-și sălbăticia, s-a făcut blândă, și gudurându-se și plecându-și capul a părăsit hoitul fără nici un crâcnet.”³¹ „Și să nu vă mirați” ne spune călugărul Iona, „că fiarele și păsările se supuneau astfel poruncii omului lui Dumnezeu. Căci am aflat de la [...] ucenicul său de chilie că l-a văzut adesea pe Columban rătăcind prin sălbăticie postind și rugându-se, și chemând păsările și fiarele sălbătice. Acestea veneau de îndată la porunca lui și el le mângâia cu mâna. Păsările și fiarele se jucau bucuroase, gudurându-se pe lângă el, întocmai cum se gudură pisicile pe lângă stăpânele lor. [...] Și mi-a spus că l-a văzut adesea chemând din vârful copacilor pe acel mic animal căruia oamenii îi spun de obicei veveriță și luându-l în mână și punându-l pe gât și îngăduindu-i să intre și să iasă din sânul lui.”³²

Vom mai aminti încă o minune din vremea când sfântul stătea la Luxeuil, care arată marea îndrăzneală pe care acesta o câștigase înaintea lui Dumnezeu. Odată unul din frați, care se numea tot Columban, s-a îmbolnăvit și se afla pe patul de moarte. În timp ce-și aștepta bucurios plecarea, a văzut un bărbat luminos apropiindu-se de el și zicând: „Nu pot să te slobozesc acum de trupul tău, pentru că sunt împiedicat de rugăciunile părintelui tău

²⁷ Life 26

²⁸ Life 28

²⁹ Life 22

³⁰ Life 25

³¹ Life 27

³² Life 30

Columban.”³³ Auzind acestea, călugărul s-a mâhnit și a trimis repede după omul lui Dumnezeu. Acesta se afla în biserică rugându-se cu lacrimi pentru ucenicul său iubit, care era unul dintre cei doisprezece însoțitori cu care plecase cu mult timp în urmă din Irlanda. Când sfântul a ajuns lângă călugăr și a aflat descoperirea de care se învrednicise ucenicul său, s-a bucurat mult și a chemat un preot să-l împărtășească. Apoi, i-a dat acestuia ultima sărutare, iar călugărul cel credincios a plecat spre veșnicile lăcașuri liniștit și cu fața strălucind de bucurie.

Ispitele episcopilor franci

Însă vrăjmașul mântuirii nu putea să îndure viața îngerească dusă de acești bărabți sfinți, și nici atâtea suflele câștigate prin ei pentru Hristos și pentru Biserică. De aceea a început să caute în fel și chip un mijloc potrivit pentru a opri minunata lucrare pe care Columban o făcea în ținuturile france. Aceasta cu atât mai mult cu cât în vremea aceea Biserica francă se afla într-o stare de mare decădere. Într-adevăr, deși francii primiseră credința în Hristos cu mai mult timp în urmă, mulți dintre ei rămăseseră creștini doar cu numele. Lucrul cel mai dureros era însă faptul că o mare parte dintre episcopii și preoții franci duceau o viață cu totul nevrednică de chemarea lor, asuprindu-i pe oameni și fiind în întregime robiți de bogățiile acestei lumi, trăind în desfrânări sau luptând în războaie. Omul lui Dumnezeu, fiind năvalnic din fire și neînfricat, a început să mustre cu asprime pe păstorii nevrednici, îndemnându-i să-și schimbe viața și să se pocăiască. Prin aceasta, el și-a atras însă ura episcopilor franci, care oricum erau plini de invidie pentru cinstea cu care era înconjurat Columban. Și până la urmă au găsit o pricină potrivită pentru a-i face omului lui Dumnezeu greutate și necazuri, anume faptul că sfântul, venind în Franța, păstra în mănăstirile sale obiceiurile pe care le deprinsese în mănăstirile irlandeze.

Într-adevăr, în vremea aceea Biserica Irlandei se deosebea de celelalte Biserici din apus prin unele obiceiuri de mai mică însemnătate, care nu aveau legătură cu învățătura de credință a Bisericii. Cea mai mare dezbinare se făcea datorită faptului că irlandezii țineau Paștele la o dată diferită de restul apusului. Pricina pentru aceasta era însă una foarte simplă. Când Sfântul Patrick adusese pentru întâia dată credința creștină în Irlanda, el așezase în insulă tradițiile răspândite pe atunci în Biserica din Galia. Mai apoi, aceste tradiții au fost încet-încet îmbunătățite, însă Biserica Irlandei, aflată la chiar marginea lumii de atunci, nu a putut ține pasul cu ele. Astfel, data Paștelui ținută de irlandezi era data ținută în întregul apus în timpul Sfântului Patrick, adică înainte de Sinodul I Ecumenic. Când mai apoi Părinții de la sinod au hotărât că alta este data corectă de ținere a Paștelui, toată Biserica din apus a urmat acestei hotărâri. Schimbarea nu a mai ajuns însă și în Irlanda, și tocmai de aici izvorau toate neînțelegerile. Folosindu-se de aceste lucruri, episcopii franci au început să-l atace aprig pe omul lui Dumnezeu, cerându-i fie să primească obiceiurile Bisericii france, fie să se întoarcă în țara sa. Văzându-se încolțit din toate părțile, Columban a hotărât să trimită o scrisoare Patriarhului Apusului, care în acea vreme era Sfântul Grigorie Dialogul. Întrebându-l despre învățătura Bisericii, Columban îi arăta papei temeiurile tradiției irlandeze, cerându-i totodată sfatul dacă trebuie să slujească și să se împărtășească din același potir cu episcopii nevrednici. Scrisoarea lui Columban nu a mai ajuns însă la Sfântul Patriarh, și de aceea răspunsul lui nu a venit.

Din această pricină, episcopii franci au hotărât întrunirea unui sinod împotriva omului lui Dumnezeu la Chalon, în anul 602 d. Hr. Pentru a se apăra, Columban le-a trimis o scrisoare foarte frumoasă, care se păstrează până astăzi, și despre care vom vorbi în cele ce urmează. Mai întâi, sfântul îi îndeamnă pe episcopi să țină cât mai des sinoade, îngrijindu-se însă ca înainte de a lua orice hotărâri, să păzească poruncile Mântuitorului și să se curățe de toate patimile, și mai ales de mândrie. Apoi, cuviosul arată că doar acela este păstor adevărat, care împlinește ceea ce propovăduiește, și doar pe acela oile îl urmează și îl ascultă în toate. De aceea, învață sfântul, adevărata pace în Biserică nu poate veni decât atunci când toți se străduiesc să împlinească poruncile de-viață-făcătoare ale Mântuitorului nostru, și mai cu seamă dragostea și smerenia. „Căci multă vătămare s-a făcut și se face păcii Bisericii datorită deosebirii și mulțimii obiceiurilor; și totuși dacă noi, după cum am spus, ne grăbim mai întâi să vindecăm otrava mândriei și a invidiei și a slavei deșarte prin practicarea adevăratei smerenii, după învățătura Mântuitorului nostru, Care spune spre pilda noastră: „Învățați de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima,” și așa mai departe, atunci toți, ajunși desăvârșiți și fără nici un cusur, cu ura dezrădăcinată, ne vom putea iubi unii pe alții din toată inima, ca niște ucenici ai Domnului nostru Iisus Hristos.”³⁴ Într-adevăr, cât de înțelepte și de pline de folos sunt aceste cuvinte! Deși fiecare popor, după felul lui de a fi, are obiceiuri diferite, totuși acestea sunt ținute laolaltă, câtă vreme în oameni sălășluiește smerenia și dragostea. Fără acestea două, deosebirile duc la neînțelegeri, la ceartă, la ură, și în cele din urmă chiar la dezbinare.

³³ Life 29

³⁴ Scrisoarea 2

Tocmai de aceea, omul lui Dumnezeu punea înainte de orice pacea și liniștea Bisericii, jertfind toate pentru ea, chiar pe sine însuși și liniștea lui. „Să nu fie, așadar, ca eu să mă cert cu adunarea voastră, și neînțelegerea noastră între creștini să-i bucure pe dușmanii noștri, vorbesc despre evrei, eretici sau neamuri păgâne – să nu fie, într-adevăr, să nu fie.”³⁵ De aceea, cu cuvinte smerite și blânde, Columban le cere episcopilor ca, dacă nu-i dau dreptate în tradiția țării lui, să-l lase măcar să trăiască netulburat în locul în care Dumnezeu i-l rânduisese în acele pământuri străine: „Un lucru așadar cer de la sfințiiile voastre, ca să-mi purtați cu pace și dragoste neștiința și, după cum spun unii, neobrăzarea mea mândră în scris, care a fost pricinuită de nevoie, și nu de mândrie, după cum dovedește chiar nevrednicia mea; și de vreme ce nu sunt eu pricinuitoarea acestei deosebiri [a datei Paștelui], și am venit în aceste pământuri ca un pribeag de dragul Mântuitorului Hristos, Domnul și Dumnezeuul nostru al tuturor, vă rog fierbinte în numele Domnului nostru, [...] să-mi fie îngăduit, cu pacea și dragostea voastră, să mă bucur de liniștea acestor păduri și să trăiesc alături de oasele celor șaptesprezece frați ai mei morți, după cum și până acum mi s-a îngăduit să trăiesc doisprezece ani printre voi, pentru ca să mă pot ruga după datorie pentru voi, după cum am făcut și până acum. Să ne încapă, vă rog, Galia împreună, pe noi, pe care ne va încăpea și Împărăția cerurilor, dacă faptele noastre sunt bune; căci o singură împărăție avem făgăduită și o singură nădejde a chemării noastre în Hristos, cu Care împreună vom domni, dacă într-adevăr suferim aici cu El, ca la fel să fim și slăviți împreună cu El.” Cu glas stăruitor și rugător, Columban cere îngăduința și mila episcopilor, arătându-le că el nu venise în pământurile france pentru nici un alt țel, decât pentru acela de a-I sluji cât mai deplin lui Hristos. „Căci acestea sunt legile noastre: poruncile Domnului și ale apostolilor, și în ele este pusă încrederea noastră; acestea sunt armele noastre, scutul și sabia, acestea sunt apărarea noastră; acestea ne-au adus din pământul nostru de naștere; și tot pe acestea căutăm să le păzim, deși ușuratic; în acestea ne rugăm și nădăjduim să rămânem până la moarte, după cum i-am văzut pe înaintașii noștri făcând. Iar voi, sfinților părinți, vedeți ce faceți cu săracii voștri ostași și cu bătrânii voștri pribegi; căci după cum socotesc, este mai de folos pentru voi să mângâiați decât să tulburați.” Iar în încheiere, omul lui Dumnezeu scrie: „Cât despre celelalte, părinților, rugați-vă pentru noi, după cum și noi facem pentru voi, chiar așa nenorociți cum suntem, și nu voim să ne socotim înstrăinați de voi; căci toți suntem împreună-mădulare ale unui singur trup, fie franci, fie britani, fie irlandezi, fie de orice neam am fi.”

Izgonirea din mănăstire

Din păcate însă, aceste cuvinte calde ale lui Columban nu au găsit înțelegere în rândul episcopilor franci, care nu și-au lepădat nici ura și nici patimile, ci au continuat să-l prigonească pe propovăduitorul irlandez. Cu toate acestea, dușmanii sfântului nu puteau să-i facă prea mare rău, deoarece Columban dobândise trecere înaintea regelui, și era cinstit de acesta ca un plăcut al lui Dumnezeu. Acest lucru a început însă să se schimbe odată cu moartea credinciosului rege Guntram, apărătorul lui Columban. Pentru a înțelege însă mai bine aceste lucruri, va trebui să ne oprim pe scurt asupra regatului franc din acele vremuri. Acesta cuprindea mare parte din Franța și Germania de astăzi, și era împărțit în trei regate mai mici: Neustria, Austrasia și Burgundia. Neustria se găsea în partea de nord-vest a regatului³⁶ și era condusă de regele Clotar al II-lea. Austrasia se găsea în partea de nord-est³⁷ și, la venirea omului lui Dumnezeu, îl avea ca rege pe Childebert al II-lea. Acesta însă era foarte tânăr, și de aceea treburile regatului erau conduse de mama lui, regina Brunhilda. Burgundia se găsea în partea de sud-est a regatului³⁸, și era condusă, după cum am văzut, de regele Guntram. Mănăstirile Sfântului Columban se găseau în apropiere de granița dintre Burgundia și Austrasia³⁹. Când în anul 592 Guntram a murit, regina Brunhilda a dobândit stăpânire și asupra Burgundiei, punându-l pe tron pe fiul ei, Childebert. Acesta a murit însă în anul 595, și stăpânirea celor două regate a trecut în mâna fiilor lui Childebert, Teodebert și Teoderic. Teodebert a primit Austrasia, iar Teoderic Burgundia. Cu toate acestea, în fapt Brunhilda conducea cu mână de fier ambele regate. Regele Teoderic, ajuns domnitor al Burgundiei, îl cinstea mult pe omul lui Dumnezeu, însă nu ducea o viață de adevărat creștin, ci trăia în desfrânare. De aceea, ori de câte ori venea la mănăstire, Columban nu șovăia să-l mustre pentru păcatele sale, îndemnându-l să se pocăiască și să se căsătorească în chip legiuit. Până la urmă sfaturile cuviosului au dat rod, și regele a făgăduit să se întoarcă din căile lui păcătoase. Când însă bunica lui, regina Brunhilda, a auzit acest lucru, s-a aprins de mânie, căci se temea că dacă Teoderic își va lua o regină, ea își va pierde puterea și stăpânirea asupra lui.

³⁵ Scrisoarea 2

³⁶ Cuprindea nordul Franței de astăzi.

³⁷ Cuprindea partea de răsărit a Franței de astăzi, partea de apus a Germaniei, Belgia și Olanda.

³⁸ Cuprindea sud-estul Franței, nord-vestul Italiei și Elveția de astăzi.

³⁹ v. harta

De aceea, Brunhilda căuta un prilej potrivit pentru a-l porni pe rege împotriva omului lui Dumnezeu. Iar acesta a venit într-una din zile, când Columban se afla la curtea regelui cu niște treburi. Atunci, Brunhilda a adus la sfânt pe copiii nelegiuți ai lui Teoderic, cerându-i să-i binecuvânteze. Columban însă nu știa jumătățile de măsură și de aceea i-a răspuns: „Să știi că acești băieți nu vor purta nicicând sceptrul de rege, căci au fost născuți în păcat.”⁴⁰ Turbând de mânie, femeia i-a vestit regelui ce se întâmplase, și după plecarea omului lui Dumnezeu, a început prigoana împotriva lui. Mai întâi a dat poruncă ca nici unul dintre ucenicii lui Columban să nu poată părăsi mănăstirea, și nimeni să nu-i primească pe călugări în casele lor sau să le dea vreun ajutor.

Când sfântul a aflat despre aceasta s-a hotărât să meargă la rege pentru a-i muștra slăbiciunea. Ajuns la palat nu a vrut însă să intre înăuntru, ci a rămas la poartă în rugăciune. Când Teoderic a auzit aceasta, a trimis slujitorii la el cu mâncare și băutură, căci se temea de puterea omului lui Dumnezeu și vroia să-l îmbuneze. Văzându-i venind, cuviosul le-a spus cu voce hotărâtă: „Cel Preaînalt nu primește darurile celor netrebnici,” și în chiar clipa aceea toate farfuriile și paharele s-au spart, iar mâncarea și băutura s-au risipit pe pământ. Aflând de la slujitorii îngroziți ce se întâmplase, Teoderic s-a înspăimântat și a făgăduit sfântului că nu-l va mai necăji cu nimic și își va schimba viața.

Însă regele nu și-a ținut mult timp cuvântul, căci Brunhilda a început din nou să-l întărate în fel și chip împotriva omului lui Dumnezeu, îndemnându-i și pe ceilalți de la curte să facă la fel. În scurtă vreme, regina a dezlănțuit o nouă prigoană împotriva lui Columban și a mănăstirilor sale. Până la urmă, Teoderic însuși s-a dus la Luxeuil pentru a-l scoate pe cuvios din mănăstire. Găsise pricină împotriva lui faptul că mănăstirile sfântului aveau rânduiala ca nici un mirean, bărbat sau femeie, să nu poată intra înăuntru. „La aceste învinuiri, Columban a răspuns, căci era fără frică și plin de bărbăție, că nu era în obiceiul lui să îngăduie mirenilor să intre în casa slujitorului lui Dumnezeu, ci că pregătise un loc potrivit [afară] în care toți cei ce veneau erau primiți. Regele a răspuns: ‚Dacă vrei să te mai bucuri de darurile și de bunăvoința noastră, în viitor tuturor trebuie să li se îngăduie intrare liberă peste tot.’ Columban a răspuns: ‚Dacă îndrăznești să încalci rânduiala călugărească în orice lucru cât de mic, nu voi mai primi în viitor nici un dar sau ajutor de la tine. Iar dacă vii aici ca să distrugi mănăstirile slujitorului lui Dumnezeu și să slăbești ordinea și rânduielele lor, îți spun că regatul tău va fi distrus, și toată familia ta împreună cu el.’”⁴¹ Înspăimântat, regele a dat să plece, căci deja pășise înăuntru mănăstirii, însă i-a mai spus omului lui Dumnezeu: „Vrei să te cinstesc cu cununa muceniciei; să nu crezi că sunt așa de nesăbuit încât să fac o asemenea nelegiuire. Ci voi face un lucru mai înțelept și mai de folos. De vreme ce nu urmezi obiceiurile noastre, te voi trimite înapoi în țara din care ai venit.” Astfel, după ce regele a plecat, unul dintre nobili l-a luat pe Columban și l-a dus în surghiun în orașul Besançon, poruncindu-i să aștepte acolo până ce regele va hotărî ce să facă în privința lui. În acel oraș se afla o închisoare mare în care își așteptau pedeapsa mulți osândiți la moarte, și sfântul s-a gândit să meargă să le propovăduiască și lor cuvântul mântuirii. A intrat în închisoare neîmpiedicat de nimeni, și, cu darul lui Dumnezeu, a izbutit să-i aducă pe cei de acolo la pocăință, încât toți au făgăduit că dacă li se va ierta pedeapsa își vor schimba viața. Cuprins de milă, sfântul i-a poruncit ucenicului care-l însoțea să rupă lanțurile celor legați, iar acesta a îndeplinit porunca fără nici o greutate. După ce sfântul a spălat picioarele întemnițaților, i-a trimis pe toți la biserică pentru a-și împlini făgăduința făcută înaintea lui Dumnezeu. Ajungând însă la biserică, fugarii au găsit ușile încuiate, și în scurtă vreme i-au văzut pe paznici venind în fugă pe urmele lor. Astfel încolțiți din toate părțile, au început să-l mustre pe sfânt pentru că le dăduse drumul. Însă Columban și-a ridicat de îndată ochii spre cer, și suspinând s-a rugat pentru mântuirea celor aflați în nevoie. Ca la o poruncă, ușile s-au deschis și, după ce întemnițații au intrat speriați înăuntru, s-au închis în urma lor cu zgomot mare. Oricât s-au chinuit apoi ostașii, nu au mai putut să deschidă ușile, și până la urmă i-au lăsat pe întemnițați în pace, socotind că Însuși Dumnezeu îi iertase pentru rugăciunile Sfântului Columban. După această minune slăvită, oamenii din oraș au început să-l privească pe sfânt cu multă teamă, și nimeni nu mai îndrăznește să se atingă de el sau să-i facă vreun rău. Văzând aceasta, Columban s-a hotărât să se întoarcă la mănăstire și, după mai multe zile de mers, a ajuns netulburat acolo.

Când Brunhilda și Teoderic au auzit aceasta, s-au înfuriat încă și mai tare, și au trimis ostași pentru a-l duce pe Columban înapoi. Ajungând la mănăstire, aceștia au început să-l caute pe sfânt pretutindeni, însă nu au putut nimic să-l găsească. O putere dumnezeiască le întuneca mintea și ochii, încât deși sfântul se afla în biblioteca mănăstirii citind o carte, ostașii treceau pe lângă el și chiar îi atingeau hainele fără a-l vedea. Singur căpitanul ostașilor s-a învrednicit să-l vadă, însă nu a spus nimic celorlalți, căci îl iubea pe cuvios și venise doar pentru că-i fusese poruncit. Până la urmă, ostașii s-au întors înapoi și i-au spus regelui că nu l-au găsit nicăieri.

---

⁴⁰ Life 32

⁴¹ Life 33

Cu inima împietrită, Teoderic nu s-a lăsat abătut din gândurile sale nelegiuite, și a trimis mai mulți ostași, împreună cu un slujitor credincios al lui, pentru a-l căuta pe omul lui Dumnezeu. Când aceștia au ajuns la mănăstire, Columban se afla în biserică împreună cu frații. Găsindu-l cântând, trimișii i-au spus: „O, omule al lui Dumnezeu, te rugăm din inimă să ascuți porunca regelui și a noastră, și să te întorci în locul din care ai venit.” Dar Columban le-a răspuns: „Nu cred că ar fi plăcut Ziditorului meu să mă întorc la casa pe care am părăsit-o din pricina dragostei mele pentru Hristos.”⁴² Însă ostașii stăruiau cu lacrimi înaintea lui Columban, neștiind ce să facă, căci pe de o parte regele îi amenințase că-i va omorî dacă nu-l vor scoate pe cuvios din mănăstire, iar pe de alta se temeau să se atingă de sfânt, știind puterea dumnezeiască ce sălășluia în el.

Până la urmă, pentru a nu primejdui viața ostașilor, cuviosul s-a plecat cererii lor, spunându-le că va face tot ce îi vor spune. Apoi s-a întors spre ucenicii săi, care începuseră să plângă, și cu voce liniștită „i-a mângâiat, spunându-le să-și pună nădejdea în Domnul și să aducă mare laudă Atotputernicului Dumnezeu.”⁴³ Văzând însă că ucenicii rămân nemângâiați, sfântul a îngăduit celor ce vroiau să îndure suferințele pribegiei să vină după el. Într-o clipă toți frații s-au așezat în spatele starețului, făgăduindu-i să-l urmeze oriunde va merge. Însă o nouă lovitură a căzut peste ei, căci ostașii le-au spus că porunca regelui îngăduia doar irlandezilor și britanilor să plece, în timp ce ceilalți călugări trebuiau să rămână mai departe în mănăstire. Deși cu inima frântă de durere, Columban s-a supus și în aceasta voinței lui Dumnezeu, „rugându-se Domnului, Mângâietorul tuturor, să-i ia în grija Lui pe cei ce sălbăticia regelui îi rupsesse de la el.” L-a așezat stareț în locul lui pe unul dintre cei mai vrednici ucenici ai săi, Sfântul Attala, și apoi, stăpânindu-și cu greu lacrimile, a plecat în urma ostașilor.

Pribegia prin Galia

Și astfel, în vara anului 610 d. Hr., când sfântul se apropia de cel de-al 70-lea an al vieții, a început lunga călătorie spre orașul Nantes, în apropiere de coastele Britaniei, de unde trebuia să ia corabia spre țara sa. Aveau de străbătut întreaga Galie. Pe drum, mulțime de îndrăciți și neputincioși veneau la omul lui Dumnezeu, auzind de trecerea lui, pentru a primi dezlegare de durerile și suferințele lor. După câteva zile de mers, călugării au ajuns istoviți la râul Loire, unde-i aștepta o corabie. În timp ce se chinuiau să urce în ea, unul dintre paznici s-a mâniat și, luând o vâslă, l-a lovit cu putere pe unul din ucenicii sfântului. Acesta, fiind și așa mâhnit peste măsură, i-a spus paznicului: „De ce, omule crud, adaugi la durerea mea? Oare nu este vina nelegiuirii tale de ajuns pentru distrugerea ta? De ce ești nemilos cu cei milostivi? De ce lovești un mădular obosit al lui Hristos? De ce îți verși mânia asupra celui blând? Să îți minte că vei fi pedepsit de Dumnezeu în chiar locul acesta în care în mânia ta ai lovit un mădular al lui Hristos.”⁴⁴ Și într-adevăr, la întoarcerea sa, paznicul s-a înecat în chiar locul în care îi profețise sfântul.

Mai întâi, călugării s-au oprit în orașul Orleans, așezându-se în niște corturi pe marginea râului, căci nu le fusese îngăduit să intre în nici o biserică. Deoarece nu mai aveau nimic de mâncare, Columban a trimis pe doi dintre ucenici în oraș pentru a cumpăra ceva. Însă oamenii se fereau de ei, temându-se de mânia regelui, și nimeni nu îndrăznea să le dea sau să le vândă ceva. Pe când călugării se întorceau mâhniți la stareț, pe drum au întâlnit o femeie de neam sirian, care i-a întrebat despre pricina supărării lor. Aflând ce li se întâmplase, femeia le-a spus: „Veniți, domnii mei, la casa slujitoarei voastre și luați orice aveți nevoie. Căci și eu sunt o străină din îndepărtatul pământ al răsăritului.”⁴⁵ Soțul femeii era orb, și când ucenicii au ajuns la casa ei și au văzut aceasta, i-au spus că starețul lor îl poate vindeca. Plin de credință, bărbatul i-a urmat pe călugări la Sfântul Columban. Când acesta a aflat despre dragostea și despre milostenia femeii, s-a bucurat mult și i-a chemat pe toți frații, spunându-le să facă rugăciune pentru însănătoșirea omului. După ce au stat mai multă vreme în genunchi, Columban s-a ridicat și, văzând credința bărbatului, a însemnat cu semnul crucii ochii lui. De îndată acesta și-a recăpătat vederea și a slăvit pe Dumnezeu, Care nu lasă nerăsplătită nici cea mai mică facere de bine.

După aceasta, surghiuniții și-au continuat călătoria, ajungând în orașul Tours. Omul lui Dumnezeu i-a rugat cu lacrimi în ochi pe paznici să-i îngăduie să se închine la moaștele Sfântului Martin, însă aceștia s-au arătat neînduplecați, poruncindu-le corăbierilor să vâslească cu și mai multă putere și să nu se oprească în oraș. „Sfântul Columban, văzând aceasta, și-a ridicat ochii cu tristețe la cer, îndurerat nespun că i se face o asemenea supărare, și că nu îi este îngăduit să vadă mormintele sfinților.”⁴⁶ Atunci, ca la o poruncă, corabia s-a oprit pe loc, fiind parcă ținută de o putere nevăzută, și toate străduințele corăbierilor de a înainta au rămas în zadar.

⁴² Life 36

⁴³ Life 37

⁴⁴ Life 40

⁴⁵ Life 41

⁴⁶ Life 42

Văzând aceasta, ostașii și-au dat seama că Dumnezeu Însuși vroia ca alesul Său să rămână în oraș, și de aceea au tras corabia la mal. Cu mare bucurie Columban s-a dus la moaștele Sfântului Martin, mulțumindu-i din inimă pentru ajutorul său, și a rămas întreaga noapte în rugăciune la mormântul lui. Dimineața, episcopul locului l-a chemat pe sfânt la masă. Întâlnindu-se acolo cu un slujitor al lui Teoderic, cuviosul i-a spus acestuia să-l vestească pe rege să se pocăiască, căci altfel în mai puțin de trei ani el și întreaga lui familie avea să moară.

Până la urmă călugării au ajuns în orașul Nantes, ținta călătoriei lor, de unde aveau să ia o corabie înspre Irlanda. La intrarea în oraș i-a întâmpinat un cerșetor cerând milostenie. Omul lui Dumnezeu i-a poruncit unuia dintre ucenici să-i dea ceva de mâncare, însă fratele a spus că nu mai aveau aproape nimic. „Atunci dă-i tot ce ai,” a spus sfântul, „și nu ține nimic pentru mâine.”⁴⁷ Deși frații erau foarte slăbiți, căci nu mâncaseră nimic de trei zile, ucenicul l-a ascultat fără șovăială pe stareț. De cum a făcut aceasta, un bărbat necunoscut a ajuns în dreptul lor și le-a spus că stăpâna lui îl trimisese cu mâncare pentru noii veniți. Văzând aceasta, călugării au căzut în genunchi înaintea bunătății lui Dumnezeu, mulțumindu-I cu lacrimi pentru purtarea Lui de grijă. După aceasta, paznicii au găsit o corabie care se îndrepta spre Irlanda, și au urcat toate lucrurile sfântului în ea.

Scrisoarea către ucenici

În timp ce-și aștepta plecarea, omul lui Dumnezeu le-a scris ucenicilor care rămăseseră la Luxeuil o ultimă scrisoare, în care se poate vedea din nou înțelepciunea sfântului, și mai ales dragostea nețărmurită pe care el o purta fiilor săi. Scriindu-le, sfântul vroia să-i întărească în cumplita ispită care se ridicase asupra lor, și de aceea sfaturile lui vorbesc îndelung despre păstrarea răbdării în greutate și despre păzirea dragostei și a păcii în obște. Astfel, încă de la început sfântul spune: „De vreme ce, după cuvântul Domnului, s-a întâmplat necaz și prigoană pentru cuvânt, nici un alt sfat nu vi se potrivește acum, decât că să luați seama, ca nu cumva să fiți acel pământ pietros, care prin sărăcia lui nu poate hrăni sămânța pe care a primit-o. [...] Și să nu nădăjduiți că doar oamenii vă prigonesc; sunt diavoli în cei ce pizmuiesc binele vostru; împotriva lor luați armura lui Dumnezeu, spre care arată apostolul, și faceți o cărare spre cer, azvârlind, cum s-ar zice, săgețile rugăciunii înflăcărare.”⁴⁸ Rugăciunea, învață sfântul, este singura cale de ieșire din ispite, însă ea este ascultată doar atunci când între frați domnește dragoste și înțelegere desăvârșită. De aceea, Columban își îndeamnă ucenicii să lupte din răspuțeri pentru a păstra pacea și dragostea între ei, căci fără unitatea desăvârșită în cuget și în duh, obștea nu va putea face față greutăților: „Dacă nu aveți unul și același țel și una și aceeași lepădare, e mai bine să nu trăiți împreună.” Sau: „Luați seama ca nu cumva să fie între voi cineva care să nu aibă același țel cu voi, oricine ar fi acela; căci mai mult rău ne-au făcut cei dintre noi care nu erau de un gând cu noi (decât cei din afară).”

După aceste cuvinte către frați, Columban își îndreaptă atenția spre cel pe care-l lăsase stareț în locul lui, Sfântul Attala, căruia îi dă câteva sfaturi neprețuite despre anevoioasa sarcină a călăuzirii sufletelor. De altfel, anume aici stă marea comoară a înțelepciunii omului lui Dumnezeu. Mai întâi, cuviosul îl povățuiește pe Attala să îndepărteze fără șovăială din obște pe oricine va vedea semănând ceartă și dezbinare. „Să nu fie nimeni între voi care să nu fie una cu voi. Căci tu (Attala) trebuie să te îngrijești îndeosebi pentru pace, pururi neliniștit de a păstra unitatea duhului în legătura păcii. Căci ce folos este să ai un singur trup, dacă nu ai și o singură inimă?” După aceasta, Columban dă și alte sfaturi despre cum trebuie să fie un adevărat ocârmuitor de suflete. Mai întâi, el învață că un bun păstor folosește povețele și îndemnul potrivit cu starea sufletească a fiecărui om în parte. „Ai învățat,” spune cuviosul, „că nu toate sfaturile sunt potrivite pentru toți, de vreme ce firile sunt felurite și felul de a fi al oamenilor se deosebește mult de la unul la altul. [...] Tot la fel fii și tu în multe feluri și mlădios în îndrumarea celor care te ascultă cu credință și cu dragoste.” Apoi, Columban îi arată ucenicului că trebuie să se ferească chiar și de dragostea peste măsură a fraților, care nu este lipsită de primejdie. De aceea, sfântul îl îndeamnă pe Attala să îmbine cu mult discernământ grija pentru sufletele fraților cu grija pentru sine însuși, și să se retragă din când în când la liniște pentru a putea să se ocupe și de mântuirea lui.

Apoi, sfântul dă ucenicului său iubit o minunată învățătură despre felul în care adevărații creștini trebuie să rabde toate greutățile și necazurile care se abat asupra lor cu îngăduința lui Dumnezeu. Mai întâi cuviosul îl îndeamnă pe Attala să nu se mire cătuși de puțin de ceea ce li se întâmplase. „Nu este un lucru nou ceea ce ni s-a întâmplat; aceasta mai cu seamă am propovăduit în fiecare zi. [...] Evangheliile sunt pline de acest lucru, și îndeosebi din aceasta sunt alcătuite; căci acesta este adevărul Evangheliei, că adevărații ucenici ai lui Hristos cel răstignit trebuie să-L urmeze cu crucea. O mare pildă a fost arătată, o mare taină a fost descoperită; Fiul lui

⁴⁷ Life 45

⁴⁸ Scrisoarea 4

Dumnezeu de bunăvoie S-a urcat pe cruce ca un nelegiuit (căci S-a adus pe Sine pentru că El Însuși a voit-o), lăsându-ne nouă pildă ca să-I urmăm pașii. Bindecuvântat este așadar omul care se face părtaș acestei pătimiri și rușini.”⁴⁹ Într-adevăr, anume în această pătimire și rușine se ascund toate binecuvântările și bucuriile raiului, toată taina mântuirii neamului omenesc. De aceea, Columban îl îndeamnă pe Attala să primească cu răbdare și îndelungă-răbdare tot ceea ce venise peste ei, având în minte că răsplata pe care o va primi va fi veșnică. „De aceea să purtăm cu răbdare, de dragul adevărului, toate potrivniciile, ca să fim părtași la patimile Domnului; căci dacă pătimim împreună cu El, vom și domni împreună cu El. Și ce altceva mai trebuie adăugat la aceasta în afară de stăruință? Căci cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui.”

Însă răbdarea și stăruința nu stau nicidecum în puterea omului, ci sunt daruri cerești, și de aceea omul trebuie să le ceară neconținut de la Dumnezeu, făcând aceasta nu cu mândrie și îngâmfare, ca și cum ar fi cineva pentru că răbdă, ci dimpotrivă, cu smerenie și umilință. „Căci nu sunt vrednici de milă decât aceia care se mărturisesc înaintea Domnului a fi netrebniți, și care se simt nevrednici de mântuire prin ei înșiși, decât doar dacă mila Domnului îi va răpi din primejdii. Și deși văd în ei fapte bune, totuși temându-se de judecățile lui Dumnezeu și tânguindu-se că au făcut multe nedreptăți, se încred cu smerenie doar în bunătatea lui Dumnezeu.” Sfântul stăruie îndelung înaintea lui Attala, rugându-l ca, în vreme ce răbdă ocară, să nu se lase biruit de mândria cea pierzătoare, care îl trânteste pe om la iad din cele mai înalte trepte ale sfințeniei. În cuvintele lui Columban, Dumnezeu grăiește omului mândru cuvinte neînduplecate: „De vreme ce prin sfințenia ta te-ai ridicat în mândrie, acum coboară și fii numărat în rândul păcătoșilor, căci tot ce se face cu mândrie se socotește ca nimic înaintea Mea.”

Însă ca un părinte iubitor, Columban îl îndeamnă pe ucenic să nu se tulbure din pricina mulțimii ispitelor, ci să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru ele, știind că acestea sunt anume îngăduite de El pentru a pregăti adevăraților Săi ucenici o mai bogată răsplată și cunună. „Dacă îndeapărtezi dușmanul, îndeapărtezi și lupta; dacă îndeapărtezi lupta, îndeapărtezi și cununa – însă dacă acestea rămân, acolo unde sunt ele trebuie să fie bunătate, priveghere, râvnă, răbdare, credincioșie, înțelepciune, statornicie, chibzuintă, iar dacă nu sunt, va urma distrugerea – și, pentru a încheia, dacă iei libertatea, iei și vrednicia.” Și în toate acestea, nădejdea trebuie să fie mereu numai în bunătatea și milostivirea lui Dumnezeu, și nicidecum în puterile omului, căci acestea sunt cu desăvârșire neputincioase în a birui nenumăratele necazuri care se ascund pe calea cea strâmtă a mântuirii. „Vezi împotrivițiile care ne înconjoară, și vârtejurile asurzitoare care ne lovesc din toate părțile, preaiubite ucenic, ca să nu mai pomenim de cei ce ne pândesc dinăuntru și luptă zilnic împotriva noastră. Astfel că în mijlocul atâtor primejdii, deși a voi și a alerga este datorია ta, totuși aceasta nu este și în puterea ta; căci dacă mila lui Dumnezeu nu dăruiește voința, tăria omenească nu este îndeajuns de puternică pentru a atinge, în mijlocul atâtor puteri potrivnice, ținta pe care o vrea.”

Deși sfântul se străduie din greu să-și înfrâneze dragostea și simțămintele, în cuvintele lui se simte lesne zbuciumul lăuntric care îl lupta pe omul lui Dumnezeu din pricina despărțirii de copii săi dragi. Astfel, de pildă, într-un loc scrie: „Am vrut să îți scriu o scrisoare cu lacrimi, dar pentru că îți știu inima, [...] am vrut mai bine să opresc lacrimile, decât să le stârnesc. Astfel că mi-am netezit graiul în afară, și durerea am închis-o înăuntru. Vezi, lacrimile curg, dar e mai bine să oprim izvorul, căci nu este a ostașului viteaz să se plângă în luptă.” Grija sfântului pentru mântuirea ucenicilor săi era nemărginită. Chiar și silit să-și încheie scriitoarea, el se grăbește să le mai dea câteva sfaturi și povețe. „Acum, în timp ce scriu, un om a venit la mine, spunându-mi că corabia care mă va duce fără să vreau în țara mea e pregătită. [...] Să nu mă căutați din dragoste, ci doar din nevoie. Fie ca să nu sărăciți prin ceea ce s-a întâmplat, și prin această despărțire să nu căutați o libertate care v-ar coborî la robia față de patimi. Cel ce iubește unitatea este al meu; nu este al meu cel ce dezbină.” Iar apoi, încheindu-și scrisoarea, sfântul dă ucenicilor săi ultima binecuvântare părintească: „Iar dacă lucrurile vă plac astfel și Dumnezeu zidește cu voi acolo, să vă înmulțiți cu binecuvântarea Lui până la mii și mii⁵⁰. Rugați-vă pentru mine, inimile mele, ca să trăiesc în Dumnezeu.”

Apoi, cu lacrimi în ochi, sfântul a trimis scrisoarea și s-a urcat în corabia care avea să-l ducă în țara pe care o părăsise în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Însă gândurile lui Dumnezeu nu sunt la fel cu gândurile

⁴⁹ Scrisoarea 4

⁵⁰ Și într-adevăr, Dumnezeu a binecuvântat mănăstirea, care în scurtă vreme a ajuns să numere câteva sute de călugări. Deși Sfântul Attala nu a rămas multă vreme acolo, căci s-a alăturat Sfântului Columban, și a ajuns mai apoi urmaș al acestuia la stăreția Mănăstirii din Bobbio, locul lui a fost luat de un alt vrednic ucenic al lui Columban, Sfântul Eustatie. Sub povățuirea lui, mănăstirea de la Luxeuil a ajuns cel mai însemnat centru duhovnicesc al întregii Galii, din ea ieșind nenumărați călugări sfinți, care au răspândit pretutindeni în Galia duhul călugăriei Sfântului Columban. Unii dintre ei au întemeiat mănăstiri și au ajuns cunoscuți stareți, iar alții au ajuns episcopi cu viață sfântă. Dintre acești plăcuți ai lui Dumnezeu, nu putem să nu-i pomenim pe Sfântul Filibert, stareț la Jumieges, sau pe Sfântul Wandrille, stareț la La Fontenelle.

oamenilor. Astfel, de îndată ce corabia a ieșit din port și s-a îndreptat spre mare, un val uriaș a venit din larg, măturând totul în cale, și a adus corabia pe uscat, lăsând-o nevătămată la o depărtare destul de mare de mal. După ce vreme de trei zile a tot așteptat ca marea să crească pentru a putea porni din nou, căpitanul corabiei și-a dat seama că pricina pentru care nu pot pleca este Columban. De aceea a dat poruncă ca toate lucrurile sfântului să fie aruncate din corabie, iar apoi l-a dat jos și pe el⁵¹. De îndată ce a făcut aceasta, un nou val a venit dinspre mare, luând corabia și ducând-o în larg. Astfel, toți au înțeles că nu era voia lui Dumnezeu ca sfântul să se întoarcă în Irlanda, și de aceea nimeni nu a mai îndrăznit să-i facă ceva. Slăvind pe Dumnezeu pentru chipul minunat în care îi împlinise rugăciunile, Columban „s-a întors la casa în care stătuse înainte, și nimeni nu i s-a împotrivit, ba mai mult, toți îl ajutau pe omul lui Dumnezeu, după cât stătea în puterea lor, cu daruri și cu mâncare. Și nici nu ducea lipsă de apărare, căci în toate avea ajutorul Ziditorului său, căci Cel ce-l păzește pe Israel sub umbra aripilor Sale nu doarme niciodată.”⁵²

Drumul spre Italia

După ce a rămas câtva timp în Nantes, Columban a hotărât că venise vremea să treacă în pământurile Italiei, pentru a propovădui și acolo cuvântul mântuirii. Mai întâi s-a îndreptat însă spre curtea regelui Neustriei, Clotar al II-lea, pentru a-i cere ajutorul. Regele, om credincios și darnic, auzise multe despre omul lui Dumnezeu, și de aceea l-a primit cu mare cinste și bucurie pe sfânt, rugându-l să rămână alături de el. Petrecând acolo puțină vreme, Columban a văzut nelegiuirile care aveau loc la palat, și fără șovăială a început să-l mustre pe rege. Iar acesta nu s-a mâniat defel, ci a primit cu smerenie cuvintele sfântului, vrând să câștige binecuvântarea și rugăciunea lui. De aceea „a făgăduit să îndrepte toate după porunca lui Columban,”⁵³ și astfel sfântul a început să aibă mare dragoste pentru el. În vremea în care Columban se afla încă la curte, între Teodebert și Teoderic s-a iscat o neînțelegere, și cei doi frați au pornit război unul împotriva altuia. Amândoi au venit la Clotar pentru a-i cere ajutorul, și înainte de a se hotărî cu cine să meargă la luptă, regele s-a dus să ceară sfatul sfântului. „Acesta, plin de darul profeției, i-a răspuns lui Clotar că nu trebuie să se unească cu nici unul dintre ei, căci în trei ani va primi el amândouă regatele.” Și regele a ascultat din nou de povața omului lui Dumnezeu.

La puțin timp după aceasta, sfântul l-a rugat pe rege să-i dea niște oameni care să-l ducă nevătămat până la curtea regelui Teodebert. Deși mâhnit, căci vroia să-l aibă mereu lângă el, Clotar a împlinit cererea cuviosului, trimițându-l înspre răsărit cu oameni de încredere. Ca și până atunci, peste tot pe unde trecea sfântul săvârșea minuni și propovăduia cuvântul lui Dumnezeu. În Paris a tămăduit un înderăcit. Când a ajuns în orașul Meaux, un nobil pe nume Hagneric, om foarte credincios, l-a chemat să rămână în casa lui. Având mare evlavie față de sfânt, Hagneric a stăruit pe lângă omul lui Dumnezeu să-i trimită înapoi pe oamenii lui Clotar, căci vroia să-i dea el însoțitori de drum. Pentru dragostea lui, Columban a închinat-o lui Hristos pe una dintre fiicele nobilului, Burgundofara, care avea să ajungă o mare sfântă⁵⁴. Apoi, în alt oraș cuviosul a fost primit de un om care avea doi copii mici. Sfântul i-a binecuvântat pe amândoi, și mai târziu aceștia au ajuns stareți de mănăstiri. „Atât de plin de credință era sfântul,” povestește călugărul Iona, „încât pe cel pe care-l binecuvânta, pe acela ultima zi îl găsea stăruind în fapte bune.”⁵⁵

Până la urmă, Columban a ajuns la curtea regelui Teodebert, la Metz, unde se aflau mai mulți ucenici de-ai lui, fugiți de la Luxeuil din pricina prigoanei lui Teoderic. Regele Teodebert l-a primit pe sfânt cu bucurie, și l-a rugat să rămână în regatul său pentru a propovădui credința creștină. Într-adevăr, o mare parte a regatului, aflată la răsărit de Rin, zăcea încă în întunericul păgânătății. Din această pricină, Columban s-a aprins de râvnă pentru Hristos, și a primit cuvintele regelui. Împreună cu ucenicii săi, a hotărât să se așeze într-un vechi oraș părăsit, numit Bregenz, pe malul lacului Constanța⁵⁶. În acele locuri trăiau suevi și alemani păgâni. Urcând pe râul Rin spre acel loc, s-au oprit mai întâi în orașul Mainz pentru a găsi mâncare. Însoțitorii de drum i-au spus sfântului că au prieteni în oraș de la care pot aduce mâncare, însă după câteva ore s-au întors cu capetele plecate, fără a fi

⁵¹ Este vădită asemnarea dintre această întâmplare și ceea ce s-a petrecut cu prorocul Iona. De altfel, Columban înseamnă în limba latină „porumbel”, iar Iona înseamnă același lucru în limba ebraică.

⁵² Life 47

⁵³ Life 48

⁵⁴ Viața Sfintei Burgundofara (numită de obicei Fara) a fost scrisă tot de către călugărul Iona. Sfânta a ajuns de tânără călugăriță, întemeind mănăstirea Faremoutiers (adică „Mănăstirea Farei”), unde a fost stareță vreme de 37 de ani. A murit în anul 657 d. Hr. și este sărbătorită la 3 aprilie și 7 decembrie.

⁵⁵ Life 50

⁵⁶ În Austria de astăzi.

primit nimic. Văzându-i mâhniți, cuviosul le-a spus: „Lăsați-mă să mă duc și eu puțin la Prietenul meu.”⁵⁷ Fără ca oamenii să-și fi dat seama ce vrea să spună, Columban s-a dus la biserică și a început să se roage cu lacrimi lui Dumnezeu. Când încă nu-și sfârșise rugăciunea, în biserică a intrat episcopul orașului. Văzându-l pe sfânt îngenunchat în rugăciune și socotind că este un pelerin, i-a spus că dacă are nevoie de mâncare poate să meargă la casa lui și să ia orice dorește. Astfel ajutat de purtarea de grijă dumnezeiască, Columban s-a întors zămbind la corabie, trimițându-i pe slujitori să aducă mâncare pentru toți.

Apoi, după mai multe zile de drum au ajuns la Bregenz și s-au așezat cum au putut în ruinele fostului oraș. Columban a găsit acolo o veche biserică romană, închinată Sfintei Aurelia, în care păgânii aduseseră trei idoli de alamă cărora le slujeau ca unor dumnezei. Arzând de râvnă dumnezeiască, sfântul a scos idolii din biserică și a resfințit locașul pângărit. Apoi, după ce a așezat moaștele sfintei la piciorul altarului, a slujit pentru întâia dată după multă vreme Sfânta Liturghie în acel loc. Pentru că Sfântul Gall, credinciosul său ucenic, știa bine limba suevilor, Columban i-a dat ascultare să propovăduiască cu timp și fără timp credința în adevăratul Dumnezeu. El însuși străbătea întregul ținut, învățându-i pe oameni și întorcându-i la Hristos prin cuvintele și minunile sale. Văzând țara scufundată în întregime în neștiință, Columban a început să ducă un război neînduplecat împotriva dumnezeilor mincinoși, răsturnând peste tot idolii și arzând templele păgânești. Odată, de pildă, în timp ce se afla într-unul din drumurile sale, a întâlnit o mulțime mare de păgâni ducând un vas plin cu bere, pe care aveau de gând să-l aducă jertfă zeului Odin. Când a aflat ce vor să facă, sfântul a suflat asupra vasului de fier, care s-a sfărâmat în mii de bucăți sub privirile îngrozite ale păgânilor, berea vărsându-se toată pe pământ. Văzând minunea, păgânii au slăvit cu uimire pe Dumnezeul lui Columban, primind chiar atunci botezul din mâinile lui. Călugărul Iona ne spune: „Mulți au fost întorși atunci, prin propovăduirea sfântului om, și venind la învățătura și la credința în Hristos, au fost botezați de el. Pe alții, care erau deja botezați dar încă trăiau în necredință păgânească, el, ca un bun păstor, i-a adus prin cuvintele lui la credință și în sânul Bisericii.”⁵⁸

Propovăduind în rândul păgânilor, sfântul și ucenicii lui duceau mai departe viața lor de aspră nevoie. Iar Dumnezeu era cu ei, și pentru binecuvântarea starețului, în toate câte făceau erau ajutați și ocrotiți de nevăzuta putere cerească. De pildă, odată o foamete a lovit ținutul din împrejurimile Bregenzului, și călugării au rămas vreme de mai multe zile fără mâncare. Într-una din dimineți însă, când deja ajunseseră la capătul puterilor, au găsit câmpul din apropierea mănăstirii acoperit în întregime cu păsări. Mergând să-l întrebe pe stareț, acesta le-a spus să ia păsările ca pe însuși darul lui Dumnezeu, căci El le trimisese, ca și evreilor mai demult, mâncare din cer. Și într-adevăr, când călugării au ieșit în câmp ca să prindă păsările, au văzut cu mirare că acestea stăteau nemișcate și nu încercau să scape zburând. Când însă după trei zile cineva a trimis mănăstirii o căruță cu grâu, ca la o poruncă toate păsările și-au luat zborul, fără a se mai întoarce înapoi.

În acest timp, Columban petrecea adesea în singurătate, după dorința tainică a inimii lui, nevoindu-se fără a fi știut de lume. Ca și la Luxeuil, hrana lui era niște mere mici și sălbatice, care creșteau din belșug în acele locuri. Trimițând însă odată pe unul din ucenici să-i aducă mere, l-a văzut venind înapoi îngrozit, căci dăduse peste un urs uriaș în locul din care avea obiceiul să culegă. Auzind aceasta, sfântul i-a dat călugărului toiagul său, spunându-i să tragă cu el o linie și să împartă merii în două, iar ursului să-i poruncească să mănânce doar dintr-o parte, iar de cealaltă nici să nu se atingă. Încercându-se în porunca starețului, ucenicul a făcut întocmai, și a văzut cu uimire că ursul se supune și el ascultător cuvintelor omului lui Dumnezeu. Astfel că, în vreme ce ursul mânca merele dintr-o parte, călugărul le aduna liniștit din cealaltă pentru părintele său.

Însă Dumnezeu nu-i rânduise sfântului să stea vreme îndelungată în acele locuri, căci pregătise o ultimă lucrare alesului Său. Iar prilejul plecării cuviosului a venit când Teoderic și Teodebert au început să lupte din nou unul cu celălalt. Aflând despre aceasta, Columban s-a dus de grabă la Teodebert, spunându-i să intre fără zăbavă într-o mănăstire dacă mai vrea să-și păstreze viața. Auzind cuvintele cuvintele lui, regele a început să râdă, căci încă nu se mai auzise ca vreun rege franc să-și fi lepădat tronul pentru a se călugări. „Dar Columban a spus că dacă regele nu vrea să primească de bunăvoie cinstea mantiei călugărești, în scurtă vreme va fi silit să facă aceasta împotriva voinței sale.”⁵⁹ Apoi, în scurtă vreme a început războiul, și cei doi frați s-au întâlnit pe câmpul de luptă. În timp ce se purta bătălia, Columban se afla în pustie împreună cu un ucenic de-al său, și dintr-odată a căzut într-un somn adânc. Când s-a sculat, l-a chemat repede pe frate, descoperindu-i cu lacrimi în ochi că tocmai atunci se vărsa mulțime de sânge omenesc. Auzind aceasta, călugărul a spus: „Părintele meu, ajută-l pe Teodebert cu rugăciunile tale, ca să-l înfrângă pe Teoderic, dușmanul nostru comun.” Columban a răspuns: „Sfatul tău este necugetat și necredincios, căci Dumnezeu, Care a poruncit să ne rugăm pentru

⁵⁷ Life 52

⁵⁸ Life 53

⁵⁹ Life 57

dușmanii noștri, nu a voit așa. Dreptul Judecător deja a hotărât ce vrea în privința lor.”⁶⁰ Într-adevăr, Teodebert a fost înfrânt și bunica lui, Brunhilda, l-a închis mai întâi într-o mănăstire iar apoi după câteva zile l-a ucis fără milă. La puțin timp după aceasta Teoderic a pierit și el într-o răscoală, în timp ce se afla în orașul Metz. Atunci Brunhilda l-a urcat pe tron pe Sigebert, fiul lui Teoderic. Când Clotar a auzit despre toate acestea, și a văzut că trecuseră cei trei ani pe care îi profețise sfântul, a pornit cu război împotriva lui Sigebert, biruindu-l pe câmpul de luptă. După ce a câștigat bătălia, Clotar i-a omorât pe toți fiii lui Teoderic, iar pe străbunica lor, cumplita Brunhilda, a legat-o de cozile a patru cai sălbatici, care apoi au sfârtecat-o în bucăți pe nemiloasa femeie. În felul acesta, toate profețiile sfântului în privința celor trei regi s-au împlinit întocmai.

Însă când se întâmplau acestea, cuviosul părăsise deja țara. Într-adevăr, când Teodebert a fost învins în luptă și mănăstirea din Bregenz a trecut în stăpânirea lui Teoderic, sfântul a hotărât că este timpul să plece. Și-a strâns ucenicii și le-a spus că vroia să treacă Alpii pentru a se opri în Italia. Sfântul Gall, bunul său prieten, care-l însoțise cu credincioșie în toate călătoriile și pribegiile lui, era acum greu bolnav, și i-a spus sfântului că nu poate să meargă. Cu inima ruptă de durere, cei doi prieteni s-au despărțit pentru totdeauna. Aceasta a fost însă după rânduiala cea minunată a lui Dumnezeu, căci mai apoi Gall s-a însănătoșit și s-a retras împreună cu câțiva ucenici în apropiere de Bregenz, unde a trăit mai bine de treizeci de ani în aspre nevoințe. Prin cuvintele, dar mai ales prin pilda vieții lui, sfântul a propovăduit păgânilor care trăiau în acele locuri, ajungând astăzi să fie cinstit ca apostolul Elveției⁶¹. După despărțirea de prietenul său, Columban a ajuns împreună cu ceilalți ucenici la Milan, la curtea regelui Agilulf al Lombardiei. Regele era arian, însă cu toate acestea l-a primit pe omul lui Dumnezeu cu multă dragoste, ascultându-i cuvintele și primind sfaturile lui. Columban a rămas mai bine de un an în oraș, apărând cu multă râvnă dreapta credință în fața arienilor.

Scrisoarea Sfântului Columban către papa Romei

În vremea cât a stat la Milan, luptând cu ereticii și străduindu-se să-l aducă pe rege la Biserica lui Hristos, omul lui Dumnezeu a trimis și o scrisoare papei de atunci al Romei, Sfântul Benedict al IV-lea, deoarece auzise unele zvonuri îngrijorătoare în privința dreptei credințe a Patriarhului său. Deși zvonurile nu erau întemeiate, căci Benedict era un episcop cu viață sfântă, care „învăța drept cuvântul adevărului”, scrisoarea lui Columban rămâne de o însemnătate deosebită, deoarece în ea se poate vedea învățătura ortodoxă despre scaunul episcopal al Romei. Cuvintele omului lui Dumnezeu sunt atât de limpezi și de grăitoare, încât socotim că nu este nevoie să le însoțim de alte lămuriri prisositoare.

Mai întâi însă trebuie să spunem că în întreaga scrisoare sfântul vorbește episcopului său cu cuvinte de mare cinstire, după cum se cuvenea față de un Patriarh, și încă cel mai de seamă al Bisericii de atunci. Cu toate acestea, încă de la început Columban îi arată papei neliniștea care-l cuprinsese, auzind din gura unor arieni, că Patriarhul îi sprijinea pe unii eretici, și chiar avea părtașie cu ei. Mănat de această neliniște, sfântul se simțise îndatorat să scrie, deși cel căruia îi cerea socoteală era însuși Papa Romei. Însemnătatea problemei era însă prea mare, și, după cum spune omul lui Dumnezeu, „nu este o neobrăzare [să ridici glasul] atunci când este o nevoie vădită pentru zidirea Bisericii. [...] [Căci] nu din slavă deșartă sau din neobrăzare îndrăznesc să scriu unor oameni atât de înălțați, eu, o făptură de cea mai joasă speță; căci durerea mai degrabă decât mândria mă împinge la [aceasta] [...]. Cu adevărat sunt îndurerat, mărturisesc, pentru defăimarea scaunului Sfântului Petru.”

Apoi, după ce sfântul îi arată papei prețuirea pe care o avea pentru episcopul Romei, atât ca urmaș al Sfinților Apostoli Petru și Pavel, cât și ca părinte duhovnicesc al irlandezilor, Columban îl îndeamnă cu destulă asprime pe Patriarh să lupte pentru păstrarea dreptei credințe în scaunul său: „De aceea, ca să nu te lipsești de cinstea apostolească, păstrează credința apostolească, statornicește-o prin mărturie, întărește-o prin scris, apăr-o printr-un sinod, ca nimeni să nu ți se poată împotrivi în chip legiuit. [...] Priveghează așadar, te rog, Papo, priveghează, și iarăși zic: priveghează. [...] Priveghează mai întâi pentru credință, apoi pentru faptele credinței și pentru îndepărtarea patimilor, de vreme ce privegherea ta va fi mântuirea multora, tot la fel cum negrija ta va fi distrugerea multora. [...] Căci e un lucru dureros și vrednic de plâns, dacă credința sobornicească⁶² nu este păstrată de scaunul apostolesc [al Romei]. Dar, ca să vorbesc până la capăt, ca nu cumva să pară că te cinstesc chiar și pe tine peste măsura ta, este de asemenea un lucru dureros că tu nu ai osândit încă de la bun început pe

⁶⁰ Life 57

⁶¹ Sfântul a murit în anul 645 d. Hr., și este sărbătorit la 16 octombrie. Pe locul în care s-a nevoit el a fost întemeiată o cunoscută mănăstire, în care au fost adăpostite moaștele sfântului. Mai târziu, în jurul mănăstirii a apărut orașul Saint Gallen din Elveția de azi.

⁶² În limba română cuvântul grec „catholicos”, care înseamnă „universal”, „a-toată-lumea”, este tradus prin „sobornic”, „sobornicesc”.

cei ce s-au rupt de tine [...], după ce mai întâi să fi dovedit curăția credinței tale [...]; iar din pricina aceasta [ereticii] îndrăznesc chiar să defaime cel mai de seamă scaun al credinței ortodoxe.”

Într-adevăr, spune Sfântul Columban, Scaunul Romei este cel mai de seamă scaun al Bisericii, însă doar atâta vreme cât în el este păstrată fără știrbire dreapta credință. Fără aceasta, episcopul Romei (ca și orice alt episcop de altfel) își pierde toată cinstea și puterea. Urmând învățăturii Părinților, Columban arată că cel ce mărturisește adevărul, oricât de neînsemnat ar fi, este mai de seamă decât cel ce a căzut în erezie, fie acela episcop sau chiar patriarh sau papă: „Deja este vina ta dacă ai greșit față de adevărata credință și ți-ai călcat credința cea dintâi; pe drept cuvânt ți se împotrivesc supușii tăi, și pe drept cuvânt nu au părtaşie cu tine [...]. Căci dacă aceste lucruri sunt mai degrabă adevărate decât false, atunci fiii tăi vor fi cap, iar tu vei fi coadă, lucru care este o durere chiar și a-l spune; și tot la fel ei îți vor fi judecători, ei, care au păstrat întotdeauna credința ortodoxă, oricine sunt aceștia, chiar dacă par a-ți fi supuși; însă ei sunt catolicii adevărați și ortodocși, de vreme ce ei nu au primit și nu au apărut pe nici un eretic sau om îndoielnic, ci au rămas în dragoste plină de râvnă față de adevărata credință. [...] Și astfel, după cum cinstea ta este mare pe măsura demnității scaunului tău, tot la fel este nevoie de mai mare grijă, ca nu cumva să-ți pierzi demnitatea prin vreo greșală oarecare. **Căci puterea va fi în mâinile tale doar atâta vreme cât învățăturile tale vor rămâne sănătoase;** căci este numit purtător al cheilor Împărăției cerurilor, cel care deschide prin adevărata cunoștință celor vrednici și închide celor nevrednici; iar dacă va face în alt fel, nu va mai putea nici să deschidă, nici să închidă.”

Îndemnându-l pe papă să nu se mândrească cu înălțimea scaunului său, Columban îi arată Patriarhului că înțaietatea și puterea în Biserică sunt date nu de cinstea treptei, ci de păstrarea nestrămutată a drepte credințe. Sfântul continuă: „Astfel, de vreme ce aceste lucruri sunt adevărate și primite fără împotrivire de către toți cei ce gândesc adevărat, deși este știut tuturor și nimănui nu-i este necunoscut felul în care Mântuitorul nostru a încredințat cheile Împărăției cerurilor Sfântului Petru, și poate că tu din pricina aceasta ceri în chip mândru pentru tine înaintea tuturor celorlalți o autoritate și o putere mai mare în lucrurile dumnezeiești; ar trebui să știi (însă) că puterea ta va fi mai mică în ochii Domnului, dacă numai gândești aceasta în inima ta, de vreme ce unitatea credinței a născut în toată lumea unitatea puterii și a înțaietății, în așa fel încât libertatea ar trebui să fie dată doar adevărului de către toți oamenii de pretutindeni, și tot la fel apropierea greșelii ar trebui să fie respinsă de către toți deopotrivă⁶³, de vreme ce dreapta mărturisire i-a dat înțaietate chiar și purtătorului cheilor [Sfântul Petru], învățătorul nostru al tuturor; [așadar] să le fie îngăduit și supușilor tăi să te îndemne pentru râvna pentru credință, pentru dragostea pentru pace și pentru unitatea Bisericii, maica noastră a tuturor.”

Într-adevăr, sfântul dorea mai presus de orice pacea Bisericii, căci „a dezbină Trupul lui Hristos și a despărți mădularele Fiului lui Dumnezeu Însuși, Mântuitorul lumii, și a-l sfâșia cămașa, care este unitatea – a ta este lucrarea, diavole, dar fie ca Hristos, pacea noastră, Care a făcut cele două una, să biruie asupra ta.” Iar în această unitate, Columban îi dorește Patriarhului ca Biserica să-i fie următoare, însă doar atâta vreme cât Patriarhul însuși va fi următor Sfântului Petru și mărturisirii de credință făcută de el. Căci unitatea adevărată, spune sfântul, nu vine altfel decât prin mărturisirea de către toți creștinii a aceleiași drepte credințe: „De ce trebuie să apărați altceva decât credința cea sobornicească, dacă sunteți creștini adevărați de ambele părți? Căci nu pot să înțeleg pentru ce pricină un creștin poate să lupte cu un alt creștin în privința credinței; ci orice a fost spus de către creștinul ortodox, care îl slăvește drept pe Domnul⁶⁴, celălalt va răspunde: Amin!, pentru că și el iubește și crede la fel. Așa că și voi să vorbiți și să înțelegeți același lucru, ca toți să fiți una, toți creștinii.”

Acestea sunt cuvintele însuflate de Dumnezeu ale sfântului bărbat. Cum am zis, zvonurile de la care pornise scrisoarea lui nu erau întemeiate, deoarece papa, Sfântul Benedict, era pe deplin ortodox în învățătură și ducea o viață de sfințenie. Lucrul acesta nu scade însă cu nimic însemnătatea învățăturii Sfântului Columban, căci, după cum se poate lesne vedea, ea este însăși învățătura Bisericii.

Întemeierea mănăstirii din Bobbio și moartea omului lui Dumnezeu

După ce a petrecut mai bine de un an la curtea regelui Agilulf, Columban a hotărât că venise vremea să se retragă la iubita lui pustie. După mai multe căutări a găsit în inima Munților Apenini o bisericuță mică, pe jumătate ruinată, care se afla într-o vale nespus de frumoasă și de roditoare, numită Bobbio. Sfântul a rămas uimit și încântat de frumusețea acelor locuri, și plin de bucurie i-a chemat pe frați să vadă noua casă pe care le-o

⁶³ Faptul că toți au datoriat de a apăra dreapta credință, pe orice treaptă s-ar afla, poate fi văzut în viața tuturor mărturisitorilor Bisericii noastre, și poate mai cu seamă în cea a Sfântului Maxim Mărturisitorul. În vremea lui, împăratul, patriarhul și cei mai mulți dintre episcopi și credincioși căzuseră în erezie, și el era singurul care li se împotriva, deși era simplu călugăr. Însă fiindcă adevărul era de partea lui, Sfântul Maxim a ieșit până la urmă biruitor, și astăzi este cinstit ca unul dintre cei mai mari sfinți ai lui Dumnezeu.

⁶⁴ Cuvântul „ortodox” înseamnă tocmai acest lucru în limba greacă, „drept-slăvitor.”

rânduise Dumnezeu. Deja știa cu duhul că acela avea să fie locul odihnei lui din lunga pribegie pe acest pământ. De cum a ajuns acolo, omul lui Dumnezeu a început să lucreze cu hărnicia și cu însuflețirea sa obișnuită, deși era deja bătrân și bolnav. Însă ca și întotdeauna, Dumnezeu era cu el, și minunile nu au întârziat să se arate. Astfel, munții dimprejurul mănăstirii erau foarte stâncoși, și adesea frații erau nevoiți să taie lemne în locuri în care animalele de povară nu puteau ajunge. Însă având binecuvântarea starețului, doi-trei călugări aduceau la mănăstire copaci uriași, care nu ar fi putut fi purtați decât de mult mai mulți oameni. Văzând acest ajutor minunat al lui Dumnezeu, toți s-au încredințat că binecuvântarea cerească era cu ei și în noua lucrare.

După ce sfântul s-a așezat la Bobbio, regele Clotar, care ajunsese domnitor al întregului regat franc, l-a trimis pe starețul de la Luxeuil, Sfântul Eustatie, cu rugămintea de a-l chema pe Columban la curtea sa, unde va avea parte de toată cinstirea și tihna. Bucuros că regele nu-l uitase, sfântul i-a trimis o scrisoare în care îi spunea cu blândețe că el este deja bătrân și nu poate veni. Însă îl ruga pe rege ca în numele prieteniei dintre ei, să ajute cât mai mult mănăstirea de la Luxeuil și pe călugării ei. Și într-adevăr, regele s-a dovedit un mare sprijin al tinerei mănăstiri cârmuite de Sfântul Eustatie.

Iar apoi, după mai puțin de un an de la venirea sa în Bobbio, omul lui Dumnezeu a închis pentru totdeauna ochii, și și-a dat în mâinile Domnului sufletul său curat și neprihănit. Despre adormirea sfântului, călugărul Iona vorbește în cuvinte puține: „După un singur an în mănăstirea lui din Bobbio, Columban, omul lui Dumnezeu, și-a sfârșit viața sa cuvioasă în cea de-a unsprezece zi a calendelor lui decembrie (la 21 noiembrie, anul 615). Dacă cineva vrea să cunoască despre lucrarea lui, să o caute în scrierile sfântului. Moaștele lui sunt îngropate acolo (la Bobbio), unde și-au dovedit puterea, cu ajutorul lui Hristos.”⁶⁵

Învățăturile Sfântului Columban

Într-adevăr, după cum spune călugărul Iona, cine vrea să cunoască lucrarea omului lui Dumnezeu trebuie să o caute în scierile lui. De aceea înainte de a încheia istorisirea vieții sfântului, ne vom opri puțin și asupra cuvântărilor care ni s-au păstrat de la el, și mai ales asupra învățăturii cuprinsă în ele. Este vorba despre cuvântările pe care sfântul le-a rostit fiilor săi duhovnicești, prin care căuta să-i întărească în viața călugărească.

Mai ales, omul lui Dumnezeu vroia să-i însuflețească pe ucenici spre o cât mai desăvârșită lepădare de sine, și de aceea el vorbește îndelung despre deșertăciunea lumii acesteia și despre faptul că adevăratul creștin trebuie să se lepede de ea, pentru a căuta patria cea netrecătoare și veșnică, gătită nouă de Preamilostivul Dumnezeu. „Omul înțelept,” spune sfântul, „nu ar trebui să iubească nimic aici, de vreme ce nimic nu durează; căci acolo [în rai] lucrurile veșnice sunt cu Cel Veșnic, iar aici lucrurile trecătoare cu cei muritori.”⁶⁶ Iar în alt loc: „Cea dintâi datorie a noastră este să nu iubim nimic aici, ci să ne punem dragostea noastră sus, dorințele noastre sus, înțelepciunea noastră sus, și sus să căutăm casa noastră, căci patria noastră este acolo unde este Părintele nostru. Astfel că nu avem locuință pe pământ, de vreme ce Părintele nostru este în cer.”⁶⁷ Însă lepădarea de lume nu înseamnă doar părăsirea ei, deoarece lumea sălășluiește tainic în sufletul omului. De aceea adevăratul nevoitor trebuie să lupte pentru a scoate lumea din el însuși, deznădăcinând toate poftele și patimile ei. „Disprețuiește lumea cel care se biruie pe sine, cel care moare patimilor sale înainte de a muri după fire, și care moare minții sale înainte de a muri după trup; căci cel ce se cruță pe sine nu poate să urască lumea; căci doar în sine însuși fie iubește, fie urăște lumea. Cel ce este mort poftelor trupești nu are nimic din ceea ce este al lumii ca să iubească. Să murim cu o astfel de moarte, căci în vreme ce la aceasta puțini ajung, cea trupească îi ajunge pe toți.”⁶⁸

Viața aceasta, arată sfântul, nu este decât o umbră nestatornică și trecătoare, care prin frumusețile și plăcerile ei îi înșală pe cei lipsiți de înțelepciune. De aceea, călugării nu trebuie să se lase amăgiți de desfătările vieții, ci să le socotească ca pe niște curse și capcane înșelătoare, care duc la pierzania veșnică. „O, cât de oarbă, cât de înșelătoare ești, viață nestatornică! Cine este atât de fără de minte încât să se încreadă în tine, care îi amăgești pe cei ce te iubesc și îi înșeli pe prietenii care se încred în tine? Căci cei ce te cinstesc sunt amăgiți, iar cei ce se încred în tine sunt înșelați; însă cei ce te disprețuiesc sunt îmbogățiți, iar cei ce se leapădă de tine, mântuiți.”⁶⁹ Iar în alt loc, sfântul spune: „Așa că tu ești calea spre viață, și nu viața; căci tu ești într-adevăr o cale, [...] însă nu ești descoperită tuturor; căci mulți te văd, dar puțini înțeleg că ești o cale. Căci ești atât de vicleană și de cuceritoare, încât la puțini le este dat să te cunoască ca pe o cale. Așa că trebuie să fii pusă la

⁶⁵ Life 61. Moaștele sfântului se păstrează până astăzi la mănăstirea din Bobbio. Ca și Luxeuil, și această mănăstire a avut o istorie plină de slavă, ajungând un mare centru duhovnicesc și de învățătură al întregii Italii, vestit pretutindeni pentru biblioteca lui uriașă.

⁶⁶ Predica 3

⁶⁷ Predica 8

⁶⁸ Predica 3

⁶⁹ Predica 6

îndoială și nu crezută [...]; trecută, și nu locuită [...]; căci pe cale nimeni nu locuiește, ci călătorește, pentru ca cei ce călătoresc pe cale să ajungă să trăiască în patria lor.”⁷⁰ Iar dacă viața aceasta nu este decât o cale, atunci „să nu căutăm pe cale ceea ce va fi în patria noastră; căci chin și oboseală sunt hotărâte pentru călătorie, iar odihna și pacea sunt pregătite în patrie.”⁷¹

Acesta este un adevăr pentru orice creștin care caută mântuirea, însă cu atât mai mult pentru cel ce a luat asupra sa crucea vieții călugărești. De aceea sfântul le arată ucenicilor că este nevoie de aspre osteneți pentru a ajunge la patria cea cerească. Dacă cei ce trăiesc lumește, spune cuviosul, se chinuie și se ostenesc atâta pentru a deprinde unele meșteșuguri sau științe omenești, sau pentru a dobândi bogățiile lumii acesteia, care toate sunt trecătoare, atunci cu cât mai mult nu va trebui să lupte și să se nevoiască monahul pentru a câștiga comorile cerești, care sunt veșnice și netrecătoare. Și pentru ca osteneala să nu fie în zadar, sfântul le arată călugărilor în ce chip să se nevoiască astfel ca înaintarea lor să fie fără poticneală. El stăruie mai ales asupra faptului că monahul trebuie să lupte pentru a-și curăți omul lăuntric, și nu să se îndeletnicească doar cu nevoițele trupești. „Să nu fim așadar ca mormintele văruite; să ne preocupăm să ne arătăm strălucitori și împodobiiți pe dinăuntru, și nu pe din afară; căci adevărata călugărie stă nu în sărăcia hainelor, ci în sărăcia inimii. [...] Nefolositoare este așadar călugăria împodobită cu închinăciuni ale trupului, la fel de nefolositoare este și simpla chinuire a trupului, dacă nu este însoțită de o rodnică înfrânare a minții.”⁷² În toate nevoițele și înfrânarile, călugării trebuie să păstreze în vedere faptul că adevăratul țel al vieții este dobândirea roadelor Duhului Sfânt, și mai ales a dragostei. Sfântul vorbește în cuvinte minunate despre aceasta, îndemnându-și fiii să lupte pentru a câștiga dragostea cea mântuitoare de suflet. Iar pentru a putea face aceasta, ei trebuie mai întâi să se ferească din toate puterile de nesuferita judecată a aproapelui, „căci nimic nu este mai plăcut oamenilor decât să vorbească și să se preocupe de grijile altora, și să spună peste tot cuvinte deșarte, și să-i judece pe cei ce nu sunt de față.” Iar apoi despre dragoste, sfântul spune: „Căci ce ne-a poruncit mai cu grijă sau mai deplin legea lui Dumnezeu decât dragostea? Și rareori găsești pe cineva care să facă astfel. Și ce vom spune pentru a ne îndreptăți? Putem oare într-adevăr să spunem: „Este anevoios, este greu”? Dar dragostea nu este grea; dragostea e cea mai plăcută, cea mai sănătoasă, cea mai mântuitoare pentru inimă. Căci dacă inima nu a fost moleșită de patimile ei, atunci anume dragostea este sănătatea ei, pe lângă faptul că ea este lucrul plăcut lui Dumnezeu; căci nimic nu e mai drag lui Dumnezeu decât dragostea, și mai ales dragostea duhovnicească, de vreme ce în aceasta se cuprind legea și toate poruncile Lui, după spusa Apostolului, că „cel ce își iubește aproapele a împlinit legea.”⁷³

Însă nu ajunge la această dragoste decât cel ce și-a curățit inima de toată răutatea, luptând din greu, cu răbdare și bărbăție, atât împotriva lui însuși, cât și împotriva oștirilor vrăjmașe ale întinericului. „De aceea, curățindu-ne casa omului lăuntric, avem nevoie de răbdare și stăruință și trudă și râvnă neobosită, ca să arătăm răbdare în jigniri, stăruință în sfințenie, trudă în lucrare, râvnă în desăvârșire. [...] Și când auzi de luptă, fii sigur că acolo sunt răni și alergare; și atâta timp cât nimeni nu poate să se bucure de pace din partea celor șapte neamuri vrăjmașe care îl atacă, să stea încins și să nu înceteze să se lupte până ce, cu darul lui Dumnezeu și printr-o luptă bărbătească, va ajunge împărat și cârmuitor al celor șapte neamuri.”⁷⁴ Într-adevăr, în lupta duhovnicească căderile și loviturile sunt nenumărate, iar greutățile adeseori de nepurtat. Însă adevăratul nevoitor nu trebuie să se lase copleșit de ele, nici doborât de povara lor, ci să-și aibă neîncetat nădejdea la bunătatea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu. „De aceea, dacă aceste lucruri sunt astfel, să ne pregătim mintea [nu pentru bucurie, nu pentru siguranță, după cum spune Înțeleptul, ci] pentru încercări și ispite, pentru dureri și chinuri. Hristos a fost judecat, rănit, ocărât, a pățimit; și tu te gândești la siguranța pe pământ? Vezi și înțelege cât de anevoios este ca veacul de acum să fie biruit, dacă până și sfântul este slobozit de el nu altfel decât prin moartea lui Hristos.”⁷⁵ Însă pentru a-i mângâia pe ucenici, omul lui Dumnezeu adaugă: „Dar deși suntem plini de durerile vai-urilor de-acum, deși suntem mâhniți de repetarea păcatelor noastre, totuși biruința asupra amândurora este bucurie liberă și veselie curată. Și deși pentru o vreme suntem înstrăinați de Domnul, ca să fim încununați veșnic ca răsplată pentru un scurt răstimp de război, nu ar trebui să fim peste măsură de supărați, știind că în curând vom merge la El, și împreună cu El vom locui pururi. Căci pentru aceasta ne-a și zidit, ca pururi domnind împreună cu El, să-L lăudăm în vecii vecilor, și neîncetat să-I mulțumim. De aceea, știind aceste lucruri, sub nici un chin, sub nici o încercare să nu cădem, de nici o durere să nu fim biruiți, de nici un

⁷⁰ Predica 5

⁷¹ Predica 5

⁷² Predica 2

⁷³ Predica 11

⁷⁴ Predica 2

⁷⁵ Predica 4

război obosiți, să nu fim clătiți din locul nostru de nici o luptă de antrenament, și iarăși, să nu fim abătuți de nici o dezmierdare, amăgiți de nici un farmec, [...] ca să putem rămâne în El aici și în vecii vecilor.”⁷⁶

Și pentru ca să poată înfăptui acestea, privirea luptătorului trebuie să fie neîncetat ațintită spre sfârșitul drumului, al vieții pământești. Doar acolo poate creștinul să aștepte odihnă și pace, doar acolo poate să găsească bucurie și răsplată. „Atunci [...] ca niște pribegi să oftăm pururi și să tânjim după patria noastră; căci sfârșitul drumului este întotdeauna ținta nădejdelor și dorințelor călătorilor, și astfel, de vreme ce suntem călători și pribegi în lume, să cugetăm mereu la sfârșitul drumului, care este viața noastră, căci sfârșitul drumului este casa noastră. Dar acolo toți cei ce călătoresc prin veacul acesta găsesc diferite locuri, după vrednicia lor; și călătorii buni au pace în patria lor, însă cei răi vor pieri în afară; căci mulți își pierd patria, pentru că iubesc mai mult drumul. Să nu iubim drumul mai degrabă decât patria, ca nu cumva să ne pierdem casa veșnică, căci o astfel de casă avem, pe care ar trebui să o iubim. Așadar aceasta să rămână în noi, că pe drum astfel trăim ca niște călători, ca niște pribegi, ca niște oaspeți ai lumii, de nici o poftă prinși, dorind nu cu dorințe pământești, ci având mințile noastre umplute cu lucrurile cerești și duhovnicești, cântând cu har și putere: „Când mă voi arăta înaintea feței Dumnezeului Celui viu?”⁷⁷

Însă bucuria și răsplata nu sunt gătite decât celor ce s-au făcut vrednici de ele, luptând până la sânge împotriva păcatului și biruind, cu ajutorul lui Hristos, poftele și patimile pierzătoare de suflet. De aceea, sfântul îi îndeamnă pe ucenici să se pregătească cu multă frică și cutremur pentru răspunsul pe care-L vor da înaintea lui Dumnezeu. Căci „cuvântul [Domnului] este îndeajuns de înfricoșător, frații mei, căci nu a spus că după mila Lui [va judeca], ci că după faptele lui va răsplăti fiecăruia; căci aici El este milostiv, dar acolo Judecător Drept. [...] [Iar] după aceste, spun, așa de înfricoșătoare profeții ale Vechiului și Noului Testament [...] să vedem prin ce ispășire vom putea fugi de mânia unui astfel de Judecător. Ar trebui să ne aducem aminte de spusa Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos: ‚Cel ce va vrea să-și scape sufletul îl va pierde; dar cel ce-și va pierde sufletul pentru Mine, îl va afla.’ Astfel că trebuie să dăm cu bucurie pentru Hristos orice altceva iubim în afară de Hristos; mai întâi, dacă așa va fi nevoie, viața prin care trupul viază în unire cu sufletul trebuie pusă de către cei ce rabdă mucenicie pentru Hristos; sau dacă prilejul unei asemenea binecuvântări lipsește, totuși nu ne va lipsi omorârea voii noastre, astfel ca cel ce trăiește, să nu trăiască luiși, ci Celui Care a murit pentru el.”⁷⁸

Înainte de a încheia, vom mai spune că pentru omul lui Dumnezeu de o însemnătate deosebită în urcușul duhovnicesc era împărțirea cu Sfântul Trup și Sânge al Domnului, prin care Hristos Însuși sălășluiește în noi, biruind prin puterea Sa toată răutatea vrăjmașului. De aceea, Sfântul Columban închină o întregă cuvântare locului Sfintei Împărtașanii în viața creștinului. Această cuvântare, cuviosul o încheie cu o minunată rugăciune, a cărei asemănare cu Imnele Sfântului Simeon Noul Teolog este de-a dreptul uimitoare. Iată câteva dintre cuvintele ei: „Dă-ne pururi, Doamne Iisuse, această apă, ca și în noi să fie un Izvor de viață vie care izvorăște spre viața veșnică. Cer daruri mari, într-adevăr, cine nu știe aceasta? Dar Tu, Împăratul slavei, știi cum să dai din belșug, și ne-ai făgăduit lucruri mari: nimic nu e mai mare ca Tine, și Tu ni Te-ai dat nouă Însuși pe Tine; Însuși pe Tine Te-ai dat pentru noi. Deci Te rugăm fierbinte, fă să cunoaștem Lucrul pe care-L iubim, căci nu ne rugăm pentru nimic altceva decât ca Tu să ni Te dai nouă; căci Tu ești toate ale noastre, viața noastră, lumina noastră, mântuirea noastră, mâncarea noastră, băutura noastră, Dumnezeul nostru.”

Iar în altă rugăciune, cu care socotim că este cât se poate de potrivit să încheiem istorisirea vieții omului lui Dumnezeu, sfântul spune: „Să binevoiești, Te rog, Preaiubitorule Mântuitor, să ni Te descoperi nouă celor ce Te căutăm pe Tine, astfel ca cunoscându-Te pe Tine, să Te iubim doar pe Tine, să Te iubim singur pe Tine, singur pe Tine să Te dorim, singur pe Tine să Te privim ziua și noaptea, și pururi să Te purtăm în gândurile noastre; și binevoiește într-atâta cât să ne însuflețești cu dragostea Ta, căci se cuvine Ție să fii iubit și îndrăgit ca Dumnezeu al nostru; ca mila Ta să stăpânească tot lăuntru nostru, și dragostea Ta să ne aibă întru totul, și iubirea Ta să umple toate simțurile noastre, ca să nu cunoaștem vreo altă dragoste decât pe Tine Cel ce ești veșnic; și ca această iubire să fie în noi cu neputință de stins de către apele cele multe ale văzduhului și ale pământului și ale mării, după cuvântul ‚Și ape mari iubirea n-o pot stinge,’ lucru care și în noi poate fi împlinit măcar în parte, prin darul Tău, Iisuse Hristoase, Domnul nostru, Căruia este slava în vecii vecilor. Amin.”⁷⁹

Pentru rugăciunile Sfântului Părintelui nostru Columban, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin!

---

⁷⁶ Predica 4

⁷⁷ Predica 8

⁷⁸ Predica 9 și 10

⁷⁹ Predica 12